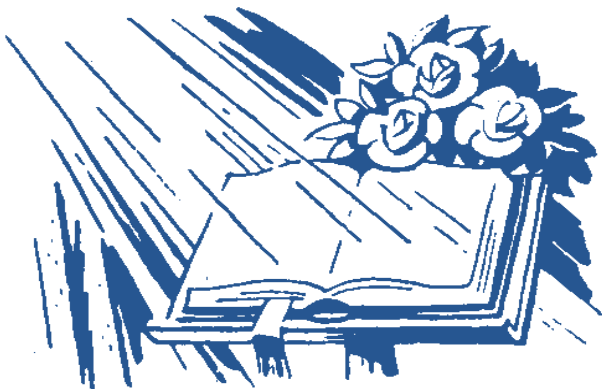

TAJOMSTVO JEŽIŠA A MÁRIE

Ježiš nebol Žid? Mária nebola Božia matka?

BEZ OTCA, BEZ MATKY, BEZ NÁRODNOSTI
JEŽIŠ KRISTUS TEN ISTÝ VČERA
I DNES I NAVEKY

Immanuel Elijah

OD NÁBOŽENSTIEV NEZÁVISLÝ
BIBLICKÝ SPRIEVODCA

1996

© Vydavateľ: Priatelia Biblie

**VSTAŇ, ZASKVEJ SA, VEĎ PRIŠLO SVETLO TVOJE A SLÁVA
HOSPODINOVA VZIŠLA NAD TEBOU!
LEBO HĽA, TMA POKRÝVA ZEM A TEMNOTA NÁRODY,
ALE NAD TEBOU VZIŠIEL HOSPODIN AKO SLNKO RÁNA,
A JEHO SLÁVA SA ZJAVUJE NAD TEBOU.
NÁRODY PRICHÁDZAJÚ K SVETLU TVOJMU A KRÁLI K JASU,
KTORÝ ŽIARI NAD TEBOU.**

(IZAIÁŠ 60, 1-3; I.PETRA 2, 9)

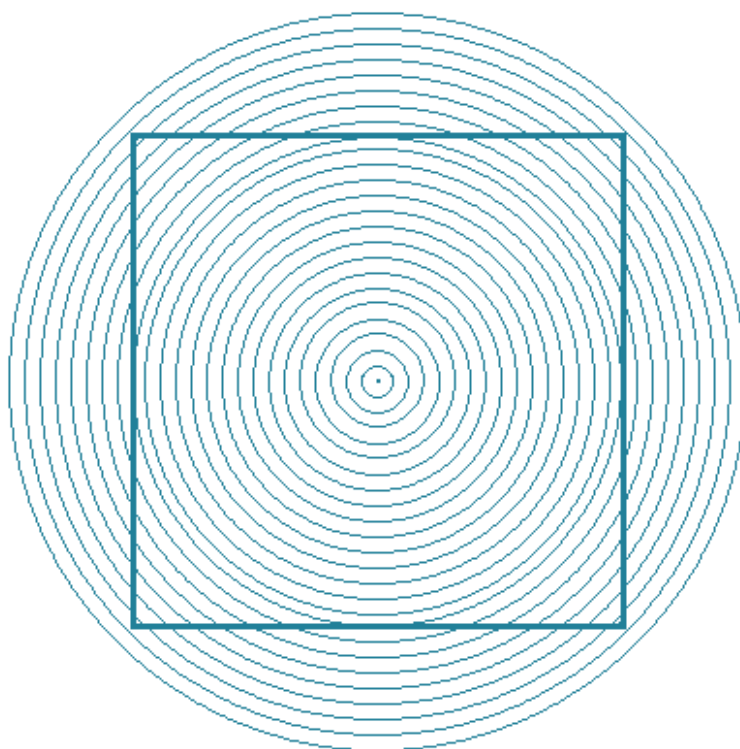
OBSAH

OMYLY A VÝVOJ V POZNANÍ	4
JEŽIŠOVA BEZ-NÁRODNOSTĚ A BEZ-OTCOVSTVO	6
KRÁĚ ŽIDOV	10
Syn krále Dávida	12
Vládca nad Izraelom	13
Ježiš je SOM	13
BEZ MATKY	15
Dieťa zo skúmavky – náhradná matka	16
POSLEDNÝ ADAM	18
JEŽIŠ V SYMBOLOCH	21
OBDARENÁ MILOŠŤOU	22
BOL JEŽIŠ SO VŠETKÝM POKÚŠANÝ?	23
AKO BY MOHOL BYŤ ČISTÝ TEN, KTO SA NARODIL ZO ŽENY?	28
JEŽIŠ SEBA NEPOČÍTAL MEDZI NARODENÝCH ZO ŽIEN	29
JEŽIŠ NIKDY NENAZÝVA MÁRIU SVOJOU MATKOU	30
SYNOVIA A DCÉRY MÁRIE	33
ČO MÁM S TEBOU, ŽENA?	35
ŽENA, HĽA TVOJ SYN	37
ŽENA – POHĽAD Z PROROCKÉHO HĽADISKA	37
KULT MÁRIE	41
Kráľovná neba	45
Je Mária prostredníkom?	49
ZMRŤVYCHVSTALÝ, ŽIVÝ A SÚDIACI JEŽIŠ	51
Ježiš ako kňaz a veľkňaz	52
Ježiš – večný dokonalý	53
V Ježišovi prebýval Boh	54
DOSLOV	55

OMYLY A VÝVOJ V POZNANÍ

Ježiš nebol Žid? Mária nebola Božia matka? Tieto vyhlásenia v každom z nás okamžite vyvolajú otázku: Ako sa dajú takéto rukolapné veci spochybniť? Existujú výrazy, ktoré nezodpovedajú skutočnosti, nie sú pravdivé, ale hovorí sa, že nám boli tak zanechané a taká je tradícia. Napríklad:

Príchodom večera hovoríme, že Slnko ZAPADÁ. Dnes už každý školák vie, že Slnko nezapadá, ale Zem sa točí. Ľudia to tak videli, ta to vyjadrili, a tak nám to zanechali. Ostalo nám to zo starých čias, a tak hovoríme aj dodnes. Pre starobylosť z falošnosti pravda nebude. **Pretože dlhé tisícročia ľudia verili, že Slnko zapadá a doposiaľ sa toto spojenie používa v reči, nestalo sa pravdou. Teraz už vieme, že je to inak, lebo sme dospeli k inému poznaniu.**

Optický klam

ZDANIE V MNOHÝCH PRÍPADOCH KLAME, AKO AJ PRI TOMTO OBRAZE. ZDÁ SA, ŽE STRANY ŠTVORCA AKOBY SA OHÝNALI K STREDU KRUHU, HOCI SÚ ÚPLNE ROVNÉ. PRAVÍTKO TO ROZHODNE.

Ešte okolo roku 1950 sa verilo, že cukor je posilňovačom kostí. Veľa detí, a zvlášť športovci, pili každý deň cukrovú vodu. Pri zlomeninách lekári hľadali príčiny dlhotrvajúceho zrastania kostí a skúmaním prišli na to, že práve cukor spôsobuje ich rednutie. Tvrdenie, že cukor je posilňovač kostí sa dokázalo ako nepravdivé. **MÝLILI SA.**

Vianočné sviatky sa považujú za narodenie Ježiša. Každý rozumný človek, ktorý si to overí v dejinách alebo v lexikónoch, zistí, že je to iba výmysel. **Vianoce nemajú vôbec nič spoločného s narodením Ježiša**, ale o to viac s pohanským kultom – boha slnka – Mithrom. Pretože dni sa začínajú v tomto čase znova predlžovať, považovali Rimania tento jav za narodenie Slnka, ale nie Ježiša! Oslavovali zimný slnovrat. Také populárne sviatky, a predsa **omyl**.

V súčasnosti dochádza vo vede k obrovskej revolúcii, k prevratnému vývoju. Nielen deti a mládež, ale každý človek sa musí postaviť zoči-voči mnohým novým objavom i poznatkom. V mnohých prípadoch musí svoje predošlé poznanie a názory zmeniť. **V danom prípade nie je hanbou meniť poznanie, mať iný názor.** Opak je pravdou. Meniť svoje poznanie je vec rozumná. K tomu je však potrebná pokora a láska k pravde. **Hanba je zostať v omyloch, nepresných výkladoch** pre pýchu a neporušenie tradícií.

V každej oblasti života dochádza k badateľným zmenám a rýchlemu vývoju. Jedine v náboženskom svete vládne primitívna zaostalosť. Veriaci zotrvávajú na úrovni počiatkových poznání v učení ich zakladateľov a nemilosrdne lipnú na tradíciách. Snahou Satana, odvekého nepriateľa človeka je, aby poznanie Biblie cez náboženstvá zostalo v tme. To však nie je Boží plán. Boh prostredníctvom proroka Daniela predpovedal (približne pred 2550 rokmi), že príde možnosť, keď sa Biblia dostane do rúk "mnohým" – **"mnohí budú skúmať a poznanie sa rozmnoží"** (Daniel 12, 4), **obzvlášť biblické poznanie.** Boh dúfal, že niekoľko ľudí v čase konca bude mať odvahu odhaliť falošné učenia, ktoré sú zakorenené výlučne v tradíciách (II.Korinským 10, 5; Jeremiáš 1, 10).

Ježiš znova a znova vyzýva našu pozornosť, aby ten, kto číta Jeho slovo z Biblie, skúsil porozumieť, chcel porozumieť a nech urobí všetko preto, aby porozumel a pochopil, čo čítal (Matúš 24, 15). Napríklad takto pobáda k pozorovaniu, bdeniu a dospievaniu:

"Kto má uši nato, aby počul, nech počúva!" (Matúš 11, 15; 13, 9) Týmto chce povedať, aby sme sa **neuspokojili s našimi doterajšími náboženskými znalosťami, ale ustavične sa vyvíjali ako dieťa, ktoré dospieva a rastie k dospelosti.**

Poznanie pravdy sa má obzvlášť prejavovať v poznaní Pána Ježiša, na ktoré sme opakovane vyzývaní prostredníctvom Jeho samého, ako i prorokov a apoštolov.

Náš večný život závisí predovšetkým od poznania Ježiša: *"Večný život je v tom, aby poznali Teba, jediného pravého Boha a toho, Ktorého si poslal, Ježiša Krista."* (Ján 17, 3) Apoštol Peter tiež nalieha: **"Rozmáhajte sa v milosti a poznaní nášho Pána a Spasiteľa Ježiša Krista!"** (II. Petra 3, 18)

Táto výzva v sebe obsahuje, že osvojiteľné poznania nám vôbec nie sú predložené takým jednoduchým spôsobom, aby ich mohol ktokoľvek pochopiť bez Ducha Svätého. Lebo *Duch Svätý nás uvádza do každej pravdy* (Ján 16, 13). Okrem iného táto výzva poukazuje, že Ježiš potreboval zahaľovať svoju bytosť: **"Nikto nepozná Syna, iba Otec, ani Otca nepozná nikto, iba Syn a ten, komu by Syn chcel zjaviť."** (Matúš 11, 25-27) Väčšie poznanie Boha zadržiaval na neskoršiu dobu a daruje ju len **tým**, ktorí plnia podmienky poznania (Príslovia 2, 1-6; Ján 14, 21).

Ježiš prezradil veľké pravdy svojim učeníkom, s ktorými si však oni – ako aj jednoduchí ľudia – nevedeli poradiť. Význam zjavených vecí učeníci málo oceňovali alebo im vôbec nerozumeli. Ježiš im často udivene hovoril: *"Či ste ešte aj vy až doteraz bez rozumu? Či nerozumiete, že...? Či ešte nerozumiete, ani sa nepamätáte...? Ako že to nechápete...?"* (Matúš 15, 16; 16, 9. 11)

"Ešte by som vám mal veľa čo povedať, ale teraz by ste to neuniesli. Ale keď príde ON, Duch Pravdy, uvedie vás do každej pravdy." (Ján 16, 12-13)

Toto Ježišovo zaslúbenie platí. A predsa ešte i dnes panujú podobné stavy na poli poznávania biblických právd ako za doby Ježišových učeníkov: nejasnosť, tma, tápanie. Veriaci ľudia aj dnes premeškali možnosť pochopiť veľkosť pravdy a vnímať jej krásu. Keď budeme napredovať v poznaniach na poli duchovnom, potom sa presvedčíme, že pravda sa bude rozvíjať v takom smere, o akom sme doteraz ešte ani nesnívali! **"Cesta spravodlivých je ako jasné svetlo rána, ktoré svieti viac a viac, dokiaľ nestojí deň na výši."** (Príslovia 4, 18) Nech je pre nás tento verš mottom a naborme cezeň odvahy na odhalenie niekoľkých biblických právd v spojitosti s Kristom!

JEŽIŠOVA BEZ-NÁRODNOSŤ A BEZ-OTCOVSTVO

O **"Kráľovi Spravodlivosti a Pokoja"** môžeme čítať v Pavlovom liste (Židom 7, 2). Kto je ten **"Kráľ Pokoja"**? U Izaiáša 9, 6 vystupuje pod menom **"Knieža Pokoja"**. Toto proroctvo, predpoveď, hovorí o Mesiášovi, o Ježišovi. Ježiš sám o sebe hovorí: **"Ja som PRAVDA"** (Ján 14, 6). O Kráľovi Spravodlivosti a Vládcovi Pokoja Biblia hovorí ešte oveľa viac. V Židom 7, 3 pokračuje:

"Bez otca, bez matky, bez rodokmeňa (národnosti), Jeho dni sú bez začiatku, Jeho život bez konca, ale súc pripodobnený Synovi Božiemu zostáva Kňazom naveky" (viď tiež V.Mojžišova 33, 8-9; Izaiáš 44, 6; Zjavenia 1, 8. 17-18). Je to Ježiš, Ktorý je prirovnaním nazvaný aj Synom Božím. Boh vydáva o Ňom svedectvo: ***"Toto je MÔJ milovaný SYN, v Ktorom mám zaľúbenie"*** (Matúš 17, 5). Podľa tohto Ježiš nepochádza od ľudí, ale od Boha. Prečítajme si históriu Jeho narodenia a príchod na Zem – Matúš 1, 16-25:

"Jakub splodil Jozefa, manžela Márie, z ktorej sa narodil Ježiš, nazývaný Kristus. A tak všetkých pokolení od Abraháma až po Dávida bolo 14. Od Dávida po babylonské zajatie tiež 14 pokolení a od babylonského zajatia do doby narodenia Krista ďalších 14 pokolení."

*Narodenie Ježiša Krista bolo takto: Keď bola Jeho matka Mária zasnúbená Jozefovi, skôr ako sa zišli, bola tehotná zo Svätého Ducha. Ale Jozef, jej manžel, bol spravodlivý človek a nechcel ju vystaviť potupe, preto ju zamýšľal potajomky prepustiť. Ako o tom uvažoval, zjavil sa mu vo sne **Pánov anjel** a povedal:*

*"Jozef, synu Dávidov, neboj sa prijať Máriu za svoju manželku, lebo čo sa v nej zrodilo, je z Ducha Svätého. Porodí syna a nazveš Jeho meno Ježiš, lebo On vyslobodí svoj ľud z ich hriechov." To všetko sa stalo, aby sa splnilo, čo Pán povedal ústami proroka: "Hľa, panna počne, porodí syna a nazvú Jeho meno **Immanuel**, čo v preklade znamená: **BOH s nami**." Keď sa Jozef prebudil zo spánku, urobil, ako mu prikázal Pánov anjel. Prijal svoju manželku, ale nepoznal ju, kým neporodila svojho prvorođeného syna a dal mu meno Ježiš."*

Ďalšie spravodajstvo o Ježišovom narodení čítame u Lukáša 1, 30-35: *Anjel jej povedal: "Neboj sa, Mária, lebo si našla milosť u Boha a hľa, počneš v živote a porodiš syna a nazveš Jeho meno Ježiš. On bude VELKÝ a BUDE SA VOLAŤ Synom Najvyššieho. Pán Boh mu dá trón Dávida – Jeho otca. Bude kralovať nad domom Jakobovým až na veky, a Jeho kráľovstvu nebude konca."*

Mária povedala anjelovi: "Ako sa to stane, keď ja nepoznám muža?" Anjel jej odpovedal a riekol: "Svätý Duch zostúpi na teba a moc Najvyššieho ťa zatieni, preto aj to splodené SVÄTÉ SA BUDE VOLAŤ Syn Boží."

V citovanom texte sme čítali: *Jakub splodil Jozefa, muža Márie..., ktorý nepoznal Máriu do doby, kým neporodila svojho prvorodeného syna...* To znamená, že Jozef nemal pomer (telesný styk) s Máriou až dovtedy, kým neporodila Ježiša. Výrazom "**do doby**" – dáva na vedomie aj to, že po Ježišovom narodení, prirodzene, viedol s Máriou sexuálny život, dôsledkom čoho sa im narodili deti (Marek 6, 3). Takto je už jasné, čo sme čítali v liste Židom, že Ježiš nepochádza od pozemského otca. Ježiš to už ako 12-ročný dal Márii na vedomie, keď Ho po trojdennom hľadaní konečne našli. Mária sa mu prihovarila:

*"Tvoj otec i ja sme Ťa s úzkosťou hľadali." Ježiš im nato odpovedal... "Či ste nevedeli, že musím byť vo veciach **SVOJHO OTCA?**" (Lukáš 2, 45-50) Akoby im Ježiš pripomínal: **"Ja mám iného Otca; vy ste len pred ľuďmi, v určitej súvislosti moji zdanliví "vychovávajúci rodičia"**. Podľa 32. a 35. verša 1. kapitoly Lukášovho evanjelia sa Ježiš bude "nazývať" Synom Božím – "*bude sa volať*" Syn Boží, **výlučne nazývať**, a to s určitým cieľom a z niektorých príčin.*

Ale keď sa Ježiš "**Synom Božím**" len nazýva, o koľko viac je potom nazvaný ako "**Syn Človeka**", keď pozemského – ľudského otca vôbec ani nemal. Volali Ho aj Synom Človeka, lebo žil v ľudskom tele. V tej dobe bol výraz "**syn človeka**" všeobecný, **jednoducho sa pod tým rozumel "človek"**. Každý človek je syn človeka. Veľakrát čítame oslovenie "syn človeka" vzťahujúce sa na prorokov alebo ľudí, napr. Žalmy 8, 5: "*Čože je človek, že naň pamätáš, a syn človeka, že sa staráš oň?*" (Vid' Jeremiáš 51, 43; Ezechiel 2, 1; Daniel 8, 17; Izaiáš 51, 12. atď.)

Keď výraz "syn človeka" znamená "človek", potom výraz "Syn Boží" znamená "Boh". Presne takto tomu rozumeli Židia, keď Ježiš o sebe vyhlásil, že je Synom Božím: "*...hoci si človek, robíš sa Bohom...*" (Ján 10, 33. 36). "*Preto sa Židia ešte väčšmi usilovali zabiť Ho... lebo aj Boha nazýval svojím Otcom, a robil sa rovným Bohu.*" (Ján 5, 18) Výraz "Syn Boží" neznamená doslovne, že by Boh mal syna, ale že Boh je viditeľný v telesnej forme a dostáva meno "Syn Boží". Avšak Boh má aj veľa iných mien. Napr. tie, ktoré sa vzťahujú na Ježiša, Ktorý sa mal narodiť:

"Lebo dieťa sa nám narodilo, Syn je nám daný, kniežatstvo bude na Jeho pleci a nazvú Jeho meno: PREDIVNÝ, RADCA, MOCNÝ BOH, OTEC VEČNOSTI, KNIEŽA POKOJA." (Izaiáš 9, 6) Ježiša v skutočnosti nevolali týmito menami, ale týchto veľa mien poukazuje na Jeho mnohoraké úlohy, vlastnosti alebo pôvod.

Podobne to bolo aj u ľudí. Mená im ostali, alebo ich dostali po nejakom povolaní, činnosti, vlastnosti, alebo pôvode. **Napríklad podľa zamestnania:** Stolár, Zámočník, Kuchár, Kováč, Mlynár, Sedliak, Pekár atď...

Podľa vlastností a výzoru: Šedivý, Čierny, Drobný, Pekný, Múdry atď...

Podľa pôvodu: Slovák, Nemec, Poliak, Moravec, Záhorská atď...

Podľa hodnosti, alebo titulu: Kráľ, Princ, Gróf, Major, Slobodník, Cisár atď.

Anjel povedal Jozefovi, že Mária "*porodí syna a nazvú Jeho MENO IMMANU-EL, čo v preklade znamená: BOH S NAMI.*" (Matúš 1, 23; viď Izaiáš 7, 14; 8, 8-10) Ježiša v skutočnosti nenazývali IMMANU-EL, ale toto Jeho meno nám oznamuje, že On je Boh – "**Mocný Boh**", Ktorý bude istý čas u ľudí, bude s nami. A vyššie uvedené mená, ktoré sa nachádzajú v Izaiášovom proroctve, znamenajú:

PREDIVNÝ – preto, lebo On je ten, Ktorý robí divy aj vo svojom ľudskom tele (Matúš 11, 5; Žalmy 136, 4).

RADCA – lebo všetko koná podľa RADY svojej VÔLE (Efezským 1, 11), *On nemal radcu* (Rímskym 11, 34). *Vie prepodivne radiť a je veleslávny v skutku.* (Izaiáš 28, 29).

VEČNÝ OTEC (OTEC Večnosti) – lebo On večne trvá, večne jestvuje. On stvoril nás a všetko (V.Mojžišova 32, 6), On udržuje celý vesmír, stará sa o svoje stvorenstvo a On udeľuje aj človeku všetko potrebné (Jakub 1, 17; Izaiáš 46, 3-4; Kolosenským 1, 16).

KNIEŽA POKOJA – preto, lebo nepokoj medzi Bohom a človekom On mení na pokoj takým spôsobom, že zoberie od nás hriech, na kríži ho berie na seba a zomiera nevinne, aby nám mohol právom odpustiť (Kolosenským 1, 20). On dáva pokoj našim dušiam (Ján 14, 27).

SYNOM BOŽÍM – čítali sme, že je nazvaný aj takto. SYN Boží je jedno z Jeho mien.

V Jánovom evanjeliu je Ježiš **päťkrát** pomenovaný ako "jednorodený syn". MONOGENÉS je slovo gréckeho pôvodu, kde monos znamená jediný a genés má význam rasa, jedného pôvodu. **Ježiš je JEDINÝ podľa rasy – podľa pôvodu.** Ako je to možné? Veď Ježišov rodokmeň opisuje aj Matúš, aj Lukáš!

Je jasné, že Ježiš sa narodil z panny a bez pozemského otca. Teda nie takým spôsobom ako my ľudia, spojením spermie muža s vajíčkom ženy, čiže nie "*z vôle tela ani z vôle muža*" (Ján 1, 13). Podľa tohto je Ježišov rodokmeň len symbolického významu. Bol napísaný výlučne preto, aby sme videli, že sa splnili proroctvá, podľa ktorých je Dávidovým kráľovským potomkom.

Napokon Boh sa mohol zjaviť ako človek aj zázrakom, tak ako pri viacerých príležitostiach v Starom zákone. Potom by ale v Neho uverili kvôli zázraku, a to On nechcel. Chcel byť vychovaný v (jednej) rodine, aby ho videli ako obyčajného človeka.

Ľudia žijúci v okolí Ježiša Ho poznali ako Jozefovho syna: "*Či nie je toto Ježiš, syn Jozefov?*" (Ján 6, 42) Poznali Jeho otca, matku a súrodencov (Matúš 12, 46-47). Ježiš si však bol vedomý svojho pôvodu: "***Som od Neho***", "***Ja som vyšiel z Boha***", vyhlásil (Ján 7, 29; 8, 42). O Jozefovi nie je napísané, že je Ježišovým otcom, ale že je Máriiným mužom (Matúš 1, 16). V nasledujúcom 17. verši vidíme, ako predivne a plánovito **3 x 14** pokolení vedie od Abraháma po Ježiša. **Tento celý rodokmeň vo vzťahu k Ježišovi je len symbolický, veď v Židom 7, 3 sme čítali, že nemá otca a nemá rodokmeň (národnosť).**

KRÁĽ ŽIDOV

Zoznam rodokmeňa mal byť vedený iba preto, aby Ježiš takto symbolicky "pochádzal" z kráľovskej rodiny. Židia vedeli, že Mesiáš má byť "syn Dávidov" (Matúš 22, 42). Ježiš toto proroctvo v symbolickom zmysle naplnil, ale v tom istom zmysle naplnil proroctvo aj o pozemskom kráľovstve "na tróne Dávidovom" (Izaiáš 9, 7). Aj anjel, ktorý ohlásil Márii narodenie Ježiša, potvrdzuje zaslúbenie Dávidovho kráľovstva Ježišovi (Lukáš 1, 32-33). A predsa, **Ježiš nikdy nebol pozemským kráľom**. Sám o tom pred Pilátom vydáva svedectvo:

"Vtedy zase vošiel Pilát do pretoria (vládnej budovy), zavolať Ježiša a povedal Mu: "Či si Ty ten kráľ Židov?" Ježiš odpovedal: "Hovoriš to ty sám od seba, alebo ti to iní povedali o mne?" Pilát odvetil: "Či som ja azda Žid? Tvoj vlastný národ a najvyšší kňazi mi Ťa vydali. Čo si urobil?" Ježiš odpovedal: "Moje kráľovstvo nie je z tohto sveta. Keby moje kráľovstvo bolo z tohto sveta, moji služobníci by zápasili o to, aby som nebol vydaný ŽIDOM. Ale teraz moje kráľovstvo nie je odtiaľto." Vtedy Mu povedal Pilát: "Teda si Ty predsa kráľ?" Ježiš odpovedal: "Dobre hovoríš, že som kráľ. Ja som sa na to narodil a na to som prišiel na svet, aby som vydal svedectvo o pravde. Každý, kto je z pravdy, počuje môj hlas." (Ján 18, 33-37)

Jeho rozhovor s Pilátom obsahuje pre nás viac podstatných vyhlásení. Keď sa Pilát opýtal Ježiša: "***Ty si kráľ Židov?***" Ježiš mu neodpovedal ÁNO, ale vracia mu protiotázku: "***Hovoriš to sám od seba, alebo ti to iní rozprávali o mne?***" Pilát sa potom opýtal ešte raz, lebo chcel od Ježiša počuť

priamu odpoveď. Ale druhýkrát už položil otázku inak a Ježiš na ňu mohol dať jasnú odpoveď. Pýtal sa: **"Teda si Ty predsa kráľ?"** Ježiš odpovedá: **"Ty dobre hovoríš, že ja som kráľ."** A ako pokračoval?

Pilátovu pozornosť obracia z pozemského kráľovstva na nebeské kráľovstvo, kam chce týmito slovami obrátiť aj našu pozornosť: **"Moje kráľovstvo nie je z tohto sveta. Keby moje kráľovstvo bolo z tohto sveta, moji služobníci by zápasili o to, aby som nebol vydaný Židom! Ale teraz moje kráľovstvo nie je odtiaľto."** Z tohto je jasné, že Ježiš si neprivlastňoval pozemské kráľovstvo, ale nebeské kráľovstvo. O Satanovi však hovorí, že je "kniežaťom sveta" (Ján 14, 30). **Ježiš trikrát potvrdzuje, že Jeho kráľovstvo nie je pozemské.**

"Aby som nebol vydaný Židom", Ježiš týmito slovami dáva na vedomie aj to, že **On nie je ani len židovského pôvodu**, ale je to tak, ako vyhlasujú proroci: **"Jeho pôvod je od počiatku, od večnosti"** (Micheáš 5, 2; Ján 1, 30), alebo ako čítame v Židom 7, 3: **"...nemá rodokmeň"**. Židovská národnosť nejestvovala vždy; **avšak Ježiš vždy JE.**

Ak by sa Ježiš považoval za Žida, povedal by môj ľud alebo moji bratia. Tak, ako o nich hovoril Pilát: **"Tvoj vlastný národ... mi Ťa vydal..."** Ale Ježiš vedome obišiel tento výraz vo vzťahu k sebe, avšak na ľud ho používal. Hovorí: **"Ó, neveriace a skazené pokolenie! Dokedy budem s vami a dokedy vás budem trpieť!?"** (Lukáš 9, 41); na inom mieste im hovorí, že sú **"zlé a cudzoložné pokolenie"**, potom ich nazýva **"plemä vreteníc"** (Matúš 12, 39; 34).

Ježiš nebol vreteničie plemä, ani nepatril k tomu zvrhlému, hriešnemu a cudzoložnému pokoleniu. Ježiš ale bol **monogénés: v rase jedinečný**, teda bol **"bez národnosti"**. (Ostatne ani jediná rasa nie je nadradenejšia ako druhá, aby si niektorý národ nenamýšľal, že by bol vyššieho rádu – Rímskym 3, 10).

Keby som napríklad ja, pôvodom Angličan v Anglicku, bol kráľom Anglicka a anglický národ by ma zajal a chcel odsúdiť na smrť, potom by som nepovedal: "Nech nie som vydaný Angličanom". Ale ak by som bol kráľom nejakého cudzieho štátu, alebo by ma zadržali v cudzom štáte ako Angličana, potom by som mohol povedať: "Nech nie som vydaný Angličanom". Ježiš nie je pozemský, ale nebeský kráľ a to bez národnosti. Preto mohol povedať: **"Aby som nebol vydaný Židom"**.

Ježiš v skutočnosti nikdy, žiadnym spôsobom neprijal, že telesne by nebol potomok Dávida. Prorocká predpoveď znela: **"Množiteľovi toho kniežatstva a pokoja nebude konca. Sedieť bude na tróne Dávidovom a vládnuť nad Jeho**

kráľovstvom, aby ho pevne postavil a založil na pevný základ právom a spravodlivosťou od teraz až naveky." (Izaiáš 9, 7) Židia čakali na fyzické naplnenie tohto proroctva. Nám je už teraz jasné, že sa naplnilo duchovne.

Ďalšie proroctvo z Jeremiáša 23, 5-6: *"Hľa, idú dni, hovorí Hospodin, keď vzbudím Dávidovi spravodlivý Výhonok, bude panovať ako Kráľ, bude múdro konať a uplatňovať právo a spravodlivosť na Zemi. Za Jeho dní bude spasený Júda a Izrael bude bývať v bezpečí a pokoji. A toto bude Jeho meno, ktorým Ho budú nazývať: "Hospodin naša Spravodlivosť."*

Dnes je nám už celkom jasné, že všetky tieto veci oznámené v proroctvách, nie sú chápané fyzicky, ale duchovne. Ježiša v skutočnosti totiž nevolali **"Hospodin naša Spravodlivosť"**. V Jeho dobe nebol vyslobodený Júda a Izrael nebýval v bezpečí, veď boli pod nadvládou Rimanov a tam aj zostali. Ježiš ani ako kráľ nepanoval. Potom ale nemožno brať doslovne ani to, že je **"Výhonok Dávidov"**. Tieto veci majú byť chápané iba v prenesenom zmysle slova.

Syn kráľa Dávida

Ježiš kladie farizejom práve v spojitosti s týmto jednu hádanku, pretože On nepripustil, že v skutočnosti by bol synom kráľa Dávida. Všetci traja evanjelisti (Matúš, Marek a Lukáš) túto Ježišovú reč napísali doslovne rovnako. Matúš 22. kapitola, 41.-46. verš:

"Keď sa farizeji zhromaždili, Ježiš sa ich opýtal: "Čo si myslíte o Kristovi? Či je syn?" Odpovedali: "Dávidov." On im nato riekol: "Akože Ho teda [Krista] Dávid môže nazývať v duchu svojím Pánom, keď hovorí: Pán povedal môjmu Pánovi [Kristovi]: Sed' po mojej pravici, dokiaľ nepoložím Tvojich nepriateľov za podnož Tvojich nôh. Keď Ho teda Dávid nazýva svojím Pánom, ako môže byť jeho synom?" A nik mu nevedel odpovedať ani slovo, ani sa Ho od toho dňa už nik neodvážil viac vypytovať." Tu Ježiš odhalil, že je Synom Božím a len symbolicky, obrazne, teoreticky je synom Dávida. Aj sám kráľ Dávid nazýva Krista svojím Pánom.

Ako vydáva o Ňom svedectvo prorok Micheáš? *"Ale ty, **BETLEHEM**, Efrata, hoci si najmenší medzi judskými čeladami, z teba mi vyjde ten, Ktorý bude vládcom v Izraeli. Jeho pôvod JE od pradávna, odo dní večnosti."* (Micheáš 5, 2; viď tiež Ján 1, 30)

Ježišov život sa vlastne nezačal v Betleheme, ani v panne Márii, lebo ON STÁLE JE.

Vládca nad Izraelom

Prečo je Ježiš nazvaný "vládcom Izraela", keď tam nikdy nevládol? Ježiš tiež vyriekol: **"Syn človeka neprišiel preto, aby mu slúžili, ale aby On slúžil a dal svoj život ako výkupné za mnohých."** (Matúš 20, 28) Je jednoznačné, že Ježiš mohol, čisto symbolicky, byť aj vládcom Izraela.

Výraz "Izrael" znamená: "S Bohom zápasit' a zvíťaziť" (I.Mojžišova 32, 28). Nie bojovať proti Bohu, ale v pozitívnom význame, bojovať spolu s Ním a zožať víťazstvo. Telesný Izrael ako ľud sa nakoniec nestal víťaziacim. **"Prečo? Pretože... narazili na kameň úrazu" – na Ježiša** (Rímskym 9, 32; viď tiež Izaiáš 8, 13-15). Telesný Izrael v tom čase Vykupiteľa, Mesiáša, svojho Kráľa nespoznal, ale Ho zavrhol a vydal na smrť. **V skutočnosti sú Bohom práve tí nazvaní Izrael (víťazi), ktorí spoznajú v Ježišovi Mesiáša, a ktorí veria v Krista** – Galatským 3, 28-29:

"Niet Žida ani Gréka" (čiže pohana) "...lebo vy všetci ste jedno v Kristu Ježišovi. Ak ste Kristovi, tak ste Abrahámovým potomstvom (semenom), a podľa prisľúbenia – dedičmi."

Z iného pohľadu: Zvíťazia tí, a Izraeliti nimi sú, ktorí svojím zmeneným správaním dokážu, že svoj život posvätili a prispôbia ho Ježišovmu životu. Nad akým Izraelom môže Ježiš vládnuť? **Nad duchovným Izraelom**, ktorý sa predsa, aj za cenu námahy, vyslobodí spod rôznych ľudských náboženských vládcov a usmerňovateľov. Za svojho vládcu prijmú jedine Ježiša, čiže rozkazujúceho, Ktorému budú vo všetkom poslušní.

Ježiš je SOM

Keď Boh chcel vyviesť židovský ľud z egyptského poddanstva, zvolil si na to vhodného človeka, Mojžiša. Mojžiš položil Bohu otázku: **"Keď sa ma synovia Izraelskí opýtajú, aké je Tvoje meno? Čo im mám odpovedať?"** Boh riekol Mojžišovi: **"Som, Ktorý Som. Takto povieš synom Izraelským: SOM ma poslal k vám."** (II.Mojžišova 3, 13-14)

Pri viacerých príležitostiach hovoril Boh aj s Abrahámom – a Kto bol ten, Kto videl Abraháma a Ktorého aj Abrahám videl (pri zjaveniach v rôznych podobách)? Bol to Ježiš: **"Abrahám, váš otec zaplesal, že uvidí môj deň. I videl a radoval sa."** Vtedy mu povedali Židia: **"Ešte nemáš ani 50 rokov a videl si Abraháma?"** Ježiš im (prisahou) povedal: **"Veru, veru, hovorím vám – prv ako bol Abrahám, JA SOM."** Hneď na to zdvihli kamene a chceli Ho zabiť. (Ján 8, 56-59)

Ježiš podľa vlastného tvrdenia nie je nik iný, ako SOM, v ľudskom tele žijúci Boh, Ktorého Mária porodila, a Ktorý žil medzi Židmi 33 a pol roka (Ján 8, 24; 28; 58; Izaiáš 43, 10).

Zatiaľ sme dospeli k tomu, že Ježiš bol bez otca a bez národnosti. Národnostné rodokmene vedú od Dávida k Jozefovi až dvomi vetvami. Jednu opisuje Matúš a druhú Lukáš. Kto už niekedy spracovával národnostný výskum (ako napr. Nemci počas druhej svetovej vojny), ten vie, že **k tej istej osobe nemusi viesť len jediná vetva.** Biblia nám udáva dve vetvy, ktoré vedú k Ježišovi, že symbolicky je syn Dávida.

Niektorí hovoria, že Lukášom sprostredkovaný rodokmeň je pravdepodobne Máriin rodokmeň. Mária podľa všetkého tiež pochádzala z Dávidovho rodu. **Biblia nás ale v oboch možnostiach rozhodne privádza k Jozefovi, ktorý však, ako sme videli, s narodením Ježiša nemal nič spoločné,** keďže Ježišova národnosť nie je pozemská, ale nebeská: ***"Vy ste zdola, ja som zhora. Vy ste z tohto sveta, ja nie som z tohto sveta."*** (Ján 8, 23) Aj 42. verš dokazuje, že **Ježiš nie je židovského, ale Božského pôvodu:** ***"Ja som vyšiel od Boha"*** – povedal On sám (Ján 7, 29).

Cez symboly bolo predpovedané: ***"Vyjde hviezda z Jakoba, povstane žezlo z Izraela..."*** (IV.Mojžišova 24, 17).

BEZ MATKY

To, že Ježiš nemá otca, ale ani matku, sme nečítali len v Židom 7, 3. Nieкто by sa mohol opýtať, ako je to vôbec možné, veď sa narodil z panny Márie! Áno, Mária spĺňala úlohu Ježišovej matky. V Židom 7, 16 sa hovorí o Ježišovi, **"Ktorý sa nestal podľa predpisu zákona o telesnom pôvode, ale mocou nezničiteľného života"** alebo ako hovorí Ježiš: má život sám v sebe (Ján 5, 26). Je to obdivuhodné!

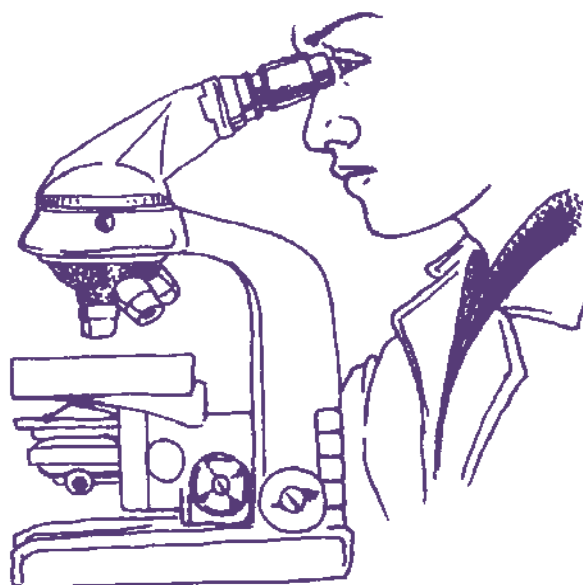

Ježiš sa nenarodil podľa telesných zákonitostí ako my. Nie z otca a matky, ale z Boha. Podobne ako bol tvorený a formovaný Adam. Žalm 139, 14-16 môžeme chápať ako predpoveď: **"Velebím Teba, že som učinený tak čudesne... Žiadna moja kosť nebola ukrytá pred Tebou, **keď som bol stvárňovaný v skrytosti; utkaný som bol v hĺbinách Zeme.** Tvoje oči videli môj trup, keď som bol v zárodku a v Tvojej knihe sú zaznačené všetky moje údy ako aj dni, v ktorých boli utvorené, keď ešte nebolo ani jedného z nich."** Podobne sa uvádza aj v Židom 10, 5: **"Preto keď prichádza na svet hovorí: "Nechcel si obeť ani dar, ale si mi ustrojil telo."**

Dieťa zo skúmavky – náhradná matka

Ako vzniklo Ježišovo pozemské telo? Tak, ako sme už čítali. **Boh ho tvoril, formoval, votkal do tela panny.** Dnes už nie je ťažké pochopiť, keď sa na tucty vyvíjajú deti v tzv. náhradných matkách. Sú ženy, ktoré napriek veľkej túžbe nie sú schopné z rôznych príčin vynosiť dieťa a riešia to nasledovným spôsobom.

Lekárskym zásahom sa vyberie matkino zrelé, oplodnenia schopné vajíčko a spojí sa s otcovým semenom (spermou) v jednej skúmavke alebo na sklíčku. Oplodnenie sa prevedie mimo maternice, mimo tela. Preto sa takéto dieťa nazýva aj "dieťa zo skúmavky". Dnes je možné celý priebeh zaznamenať a presne vidieť, ako prebieha vznik nového života. V roku 1978 sa narodilo prvé takto počaté dieťa a dnes sú ich už na tisíce.

Vo väčšine prípadov embryo umiestnia späť do tela matky, ale tak isto ho môžu umiestniť do tela inej ženy. Okolo roku 1993 sme mohli v televízii sledovať senzačnú správu. Predstavili starú matku, ktorá vynosila svoje vlastné vnúča, nakoľko jej nevesta nebola toho schopná.

Je veľa žien, ktoré sa podujmú, aby umelo oplodnené vajíčko bolo umiestnené v ich maternici a ony dieťa vynosia a porodí. Dieťa vynosené takýmto zvláštnym spôsobom, dedí výlučne vlastnosti pôvodného otca a matky. Aj úradne patrí celkom im.

Cez pupočnú šnúru prijíma iba výživu od "náhradnej matky". Krv žiadneho dieťaťa sa s matkinou krvou nikdy nezmieša. Obidva krvné obehové systémy sú celkom samostatné a krvná skupina dieťaťa môže byť odlišná od krvnej skupiny matky. Ak napríklad následkom nejakej nehody alebo choroby zomrie tehotná žena a dieťa v nej je vyvinuté, nie je poranené, stáva sa, že z jej tela vyberú úplne zdravé dieťa. Dieťa je teda samostatný život.

Mária nemala telesné spojenie s mužom, ale **Ježiša porodila ako panna.** Ba čo viac, bolo to znamenie, že On je skutočne zasľúbený Mesiáš. Starozákonná predpoveď znela: *"Sám Pán vám dá **ZNAMENIE**: Hľa, **PANNA POČNE** a porodí syna a nazve Jeho meno ImmanuEL, čo v preklade znamená: **BOH S NAMI**. "* (Izaiáš 7, 14; 8, 8-10; Matúš 1, 23)

Anjel oznámil Márii, že v jej maternici sa bude formovať dieťa. Spýtala sa anjela: **"Ako sa to stane, keď ja nepoznám muža?"** Anjel jej odpovedal tak, aby ho Mária pochopila: **"SVÄTÝ DUCH ZOSTÚPI na teba a moc Najvyššieho ťa zatieni, preto aj to splodené SVÄTÉ sa bude volať Syn Boží."** (Lukáš 1, 34-35) **Ježiš je tu pomenovaný viacerými menami.** Ježiš vysvetľuje, že On je tým, Kto **MÁ ŽIVOT SÁM V SEBE**, Ktorý zostúpil z nebies na Máriu: **"Ja som ten chlieb ŽIVOTA... Ktorý ZOSTÚPIL Z NEBA."** (Ján 6, 35; 38; 51) V Efezským 4, 10 sa hovorí: **"Ten, Ktorý zostúpil, je ten istý, Ktorý aj vystúpil ponad všetky nebesia, aby naplnil všetko."**

Boh teda pre seba utvoril ľudské telo v tele panny (v Márii), aby sa mohol nenápadne narodiť v rodine človeka. Na základe týchto súvislostí sa Ježišove výroky smerované k Márii stávajú pochopiteľnými, napr. **"Čo mám s tebou, žena?"** (Ján 2, 4) Potom bude pochopiteľné aj to, že Ježiš nikdy nenazýval Máriu svojou matkou, ale ŽENOU.

Mária bola služobnica Božia, ktorú si Boh vyvolil ako požičanú matku. Práve preto sa Mária v skutočnosti nemôže nazvať Ježišovou matkou a už vôbec nie matkou Božou. Bola výhradne Ježišovou vychovávajúcou matkou, ako bol Jozef vychovávajúcim otcom, a preto čítame v Židom 7, 3 že **"bez otca, bez matky, bez rodokmeňa, Jeho dni nemajú začiatku, ani Jeho život nemá konca."**

Boh preto vytvoril Ježiša, ktorý nám je podobný, aby Ho ľudia podľa zovňajšku nemohli spoznať, aby vykúpenie ľudstva smrťou na kríži, pre ktoré sa rozhodol, mohol vykonať (Židom 2, 14). Ježiš je nazvaný Synom Božím a tiež aj Synom Človeka; Synom Človeka preto, lebo vyzeral ako človek. Ostatne v Ježišovej dobe a v Biblii vcelku často nachádzame výraz synovia človeka vzťahujúci sa na ľudí. **Boh nemá syna tak, ako ho majú ľudia – od otca a matky. A predsa Ježiša nazývali aj Synom Božím, lebo sa narodil z Boha. V prenesenom zmysle Boh Ho "splodil a zrodil"** (Žalmy 2, 7; Židom 5, 5; Ján 7, 29; V. Mojžišova 32, 18).

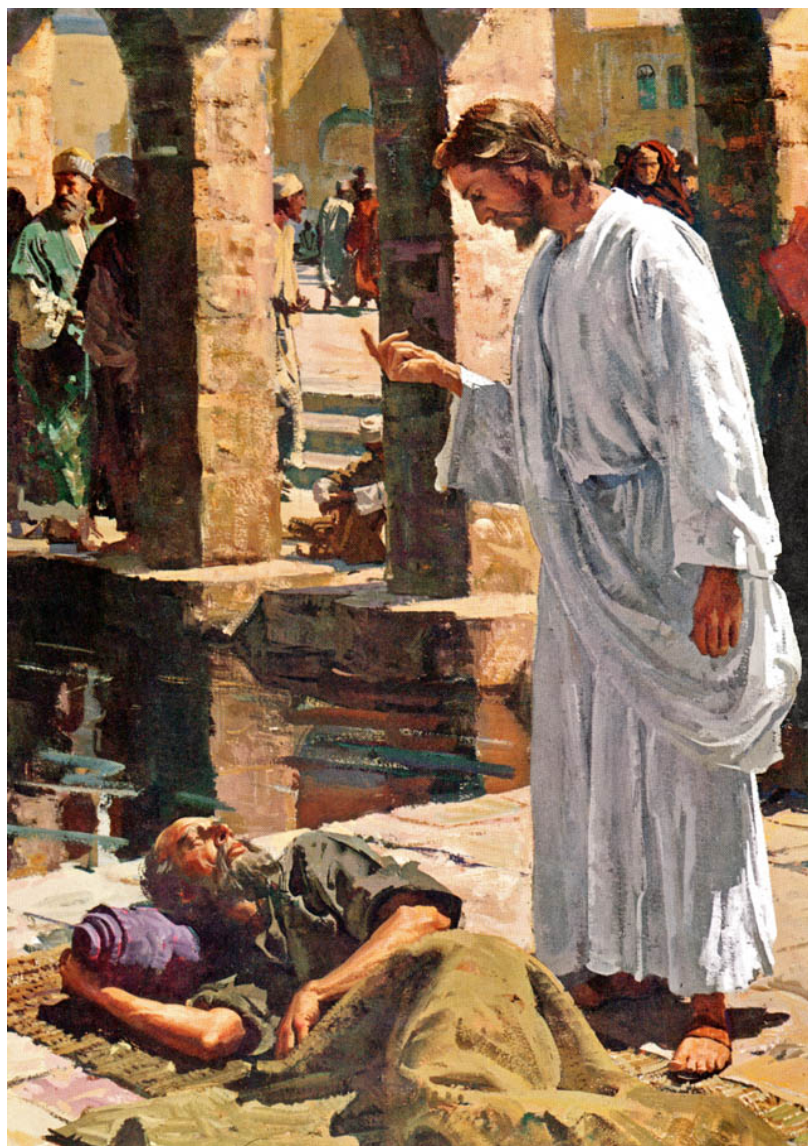
Ježiš prišiel na túto Zem podľa plánu aj časovo: *"Keď prišla plnosť času, Boh poslal svojho Syna..."* (Galatským 4, 4) Matúš však udáva, že od Abraháma ku Kristovi vedie 3 x 14 pokolení, čo tiež poukazuje na plánovitosť. Aj v knihe Danielovej čítame o príchode Mesiáša zakotvenom do 2300-ročného proroctva (Daniel 9, 25-27). Tu je udaný čas, kedy má vystúpiť ako učiteľ, z ktorého sa dá vypočítať rok Jeho narodenia. Podľa dnešných poznatkov môžeme skonštatovať, že Kristus sa narodil v **štvrtom roku** pred n.l. (pred Kristom).

POSLEDNÝ ADAM

V Žalmoch je napísané, že Ježiš **bol učený** (Žalmy 139, 15). V liste písanom Židom sme zase čítali, že Jeho **telo bolo ustrojené** (Židom 10, 5). Čiže Ježiš bol v Máriinom tele tvorený, formovaný. Adam bol tiež formovaný, ale z prachu zeme. Preto je Ježiš nazvaný **"posledným Adamom"**. Nachádzame to v I. Korintským 15, 45-52: *"Prvý človek, Adam, stal sa živou bytosťou (duševným – zmyslovým), posledný Adam (Ježiš), oživujúcim duchom (duchovným). Ale nie je prv duchovné, ale duševné, potom duchovné."* Ježiš nemal zmyselné, t.j. zdedené hriechne sklony. Je to pochopiteľné, veď nepochádzal od pozemského otca, ani matky. Len bol formovaný v tele panny.

V 47. verši sa hovorí: *"Prvý človek bol zo zeme, je pozemský; druhý človek je **PÁN z neba**."* V Svätom Písme sledujeme, že Ježiš nepochádza zo zeme ako my, ale pochádza z neba ako nebeské bytosti. Ďalej verše 48-49. uvádzajú: *"Aký bol ten pozemský [Adam], takí sú aj všetci pozemskí"* (my sme takí ako Adam); *"a aký je **TEN NEBESKÝ** [aký je Pán Ježiš], takí sú aj všetci nebeskí. A ako sme nosili obraz pozemského, tak budeme nosiť aj obraz Nebeského [Ježišov]."*

Nasledujúce verše dávajú na vedomie, že obraz Nebeského, t.j. Ježišov, ponesieme pri premenení a jedine po premenení (viď tiež Filipským 3, 21). **Ježiš bol teda iný ako my. A v čom bol iný? Napríklad v tom, že nebol počatý ako my, mal iné pukušenia, NIKDY NEBOL CHORÝ atď.**

VSTAŇ, VEZMI SI LÔŽKO A CHOĎ! (Ján 5, 8)

U Izaiáša 53, 4 síce v proroctve vzťahujúcom sa na Mesiáša čítame, že *"On niesol naše choroby"* – ale ako sa toto proroctvo naplnilo? Aby si niekto nemyslel, že sa to naplnilo doslovne (fyzicky), Písmo Sväté podáva vysvetlenie u Matúša 8, 16-17: **"Uzdravoval všetkých chorých, aby sa splnilo, čo povedal prorok Izaiáš: On vzal naše choroby a niesol naše slabosti."** Čiže vzal ich choroby – uzdravil chorých. Takto predivne vysvetľuje Biblia samu seba!

Obdivuhodný verš nájdeme v Rímskym 5, 14, na ktorý tiež zažiaria paprsky svetla: *"No smrť jednako panovala od Adama až po Mojžiša i nad tými, ktorí nespáchali priestupok podobný ADAMOVU, **KTORÝ JE predobrazom TOHO BUDÚCEHO.**"* Adam je **PREDOBRAZOM** Toho, Ktorý mal prísť, čiže predobrazom Ježiša. V čom je Jeho predobrazom? Napríklad v tom,

že On vyšiel z Božích rúk, ako Boží výtvor. My nie sme predobrazom Ježiša, už od Adama disponujeme zdedenými hriešnymi sklonmi, ale Adam je predobrazom Ježiša, lebo vyšiel z Božích rúk bez hriešnych sklonov.

Adam je predobrazom Ježiša aj iným spôsobom: ***"Adam nebol zvedený, ale žena sa dala zviest' a padla do hriechu"*** (I.Timoteovi 2, 14). Adam bol predobrazom Ježiša aj v tomto, že nebol zvedený. Eva bola oklamaná diablom. Avšak Adam vedome, zo súcitu, dobrovoľne prijal spoločný osud s Evou a pretože Evu veľmi miloval, prijal spolu s ňou aj smrť. Podobne konal Ježiš: V Ježišovi nebolo nič z diabla (Ján 14, 30), diablu sa Ježiša nepodarilo oklamať a podviesť. On za seba nemal priniesť obeť, On bol bez hriechu, On nemal zomrieť pre seba (ako to niektorí učia), ale **Ježiš tiež dobrovoľne, z lásky prijal spoločný osud s človekom a pre človeka smrť** (Židom 7, 27; Ján 15, 13; Galatským 2, 20).

**BIBLIA POROVNÁVA JEŽIŠA S ADAMOM
A STAVIA HO OPROTI NEMU.
ADAM, TAKÝ, AKÝ VYŠIEL Z BOŽÍCH STVORITEĽSKÝCH RÚK,
TEN ADAM JE PREDOBRAZOM JEŽIŠA, A NIE MY,
PRE PÁD DO HRIECHU SKAZENÍ, ZAKRPATENÍ ĽUDIA.**

Je pravdou, že zovňajškom Ježiš nemohol vyzeráť ako Adam, ktorý mohol byť veľký a pekný. Ak by sa bol Ježiš zjavil s takým telom, vtedy by v Neho uveril každý, už aj pre Jeho úctyhodný výzor. Nikto by sa mu neodvážil vzoprieť, nikto by nemal odvahu mu protirečiť, neodvážili by sa Ho zbičovať a ukrižovať... Avšak Boh hľadá úprimnú lásku a odovzdanosť bez zaujatosti, bez sebeckého záujmu. Preto chcel Ježiš na seba vziať výzor a veľkosť vtedajšieho človeka.

Ježišovo telo malo stopy 4000-ročnej zakrpatenosti. Bol *"v tele podobnom hriešnemu"* (Rímskym 8, 3), ale Jeho duševný a duchovný svet bol bez všelijakých degenerácií, ako ten Adamov pred pádom do hriechu. **Ježišov duševný a duchovný svet bol úplne božský.** Už ako 12-ročnému sa Jeho odpovediam divili aj zákonníci. Neskôr o Ňom ľudia hovorili: *"Nikdy tak človek nehovoril, ako hovorí TENTO! Odkiaľ má tú múdrosť – keď sa ju neučil?!"* (Ján 7, 15. 46; Marek 6, 2; Matúš 13, 54. 56). Čiže bol iný – bol viac ako obyčajní ľudia.

DVANÁSTROČNÝ JEŽIŠ V CHRÁME

JEŽIŠ V SYMBOLOCH

Pod akými symbolmi nachádzame Ježiša v Biblii? V Rímskym 11, 16-18 je nazvaný: *Prvotinou, Tukom olivy a Koreňom*; v Rímskym 15, 12: *"Koreňom Jesseho ... v Neho budú dúfať národy"*; u Izaiáša 11, 10: *Koreňom Izaiho*, v 11, 1 zase: *Prútok Izaiho: "Vyjde Prútok z pazu Izaiho a Mládnik z jeho koreňov poniesie Ovocie"*; a pod mnohými inými symbolmi. Izai (vlastne Jesse) je meno otca kráľa Dávida, o ktorom nevieme takmer nič. Práve preto je vhodný symbolom pre Ježiša, veď aj o Ňom ako o Bohu vieme len veľmi málo.

Ježiš je teda Koreň Izaiho, On je Kmeň, On je Výhonok a Mládnik – Ratolesť, Ktorý rastie z Koreňa, čiže **Ježiš jestvuje a rastie zo seba**; Jemu život nedal nikto, ale *On má život sám v sebe* (Ján 5, 26). **Ježiša symbolizovala** aj Áronova palica (ktorú strážili v truhle zmluvy), ktorá bez koreňa vypučala sama zo seba, vydajúc puky zakvitla a vydala zrelé mandle (IV.Mojžišova 17, 8).

Pomenovanie *"Baránok Boží"* a *"Lev z pokolenia Júdovho, Koreň Dávidov"*, poukazovalo tiež na Ježiša (Ján 1, 29; Zjavenia 5, 5).

Ježiš nebol ani lev, ani baránok, ani koreň, ani výhonok, ani ratolesť...

toto všetko sú symboly, ktoré poukazujú na Jeho rôzne úlohy, pôsobenie a vlastnosti. Podobne ako ostatné pomenovania je symbolické aj to, že Ježiš je z pokolenia Júdovho. Otca, ba čo viac, aj matku mal iba symbolicky (iba kvôli zdaniu). Adam nepotreboval ani pozemského otca, ani matku, aby sa stal človekom. Ani Ježiš, druhý Adam, nepotreboval pozemského otca

a matku, aby sa mohol narodiť človekom. Najlepšie sa vedel maskovať tak, že sa narodil do vtedajšej rodiny, lebo okolie, v ktorom žil, Jeho rodinu poznalo: *"Lenže o Tomto vieme, odkiaľ je!"* (Ján 7, 27)

Diabli, ktorí pred svojím pádom žili v nebi, Ježiša dobre poznali. Preto im nedovolil, aby Ho odhalili; ***nedovolil démonom hovoriť*** (Marek 1, 34). ***V Ježišovi prebývala všetka plnosť božstva*** (Kolosenským 1, 19; 2, 9). Keby všetkou mocou disponujúce božstvo nechal v nebi, vtedy by Ho démoni nespoznali, lebo aj pred nimi by bol iba obyčajným človekom.

OBDARENÁ MILOŠŤOU

Mária nebola bezhriešna. Už anjel, ktorý Ježišovo narodenie ohlásil, ju oslovil: ***"Raduj sa, obdarená milosťou! ... Neboj sa Mária, lebo si našla milosť u Boha!"*** (Lukáš 1, 28. 30). Teda aj Mária potrebovala milosť a odpustenie hriechov. Ešte budeme vidieť, že Božiu vôľu vždy nečinila a aj ona potrebovala znovuzrodenie k tomu, aby sa raz dostala do nebeského kráľovstva. ***"Niet spravodlivého človeka na Zemi", "všetci zhrešili"*** – aj Mária. (Kazateľ 7, 20; Žalmy 14, 3; Rímskym 3, 10. 23) ***"Musíte sa znovu narodiť"*** – povedal Ježiš (Ján 3, 7). Nepovedal, **MUSÍME SA (seba tam nepočítal)**, ale povedal: **"MUSÍTE SA"** – vy všetci.

Ježiš sa znovu narodiť nemusel. Keby bol od Márie, aj On by potom zdedil hriešne sklony. Ježiš sa o sebe odvážil povedať, že nemá žiadny hriech: ***"Kto z vás ma usvedčí o nejakom hriechu?"*** (Ján 8, 46) Ani pri Jeho odsúdení nenašli príčinu, pre ktorú by Ho mohli obžalovať: *"...hoci aj mnohí falošní svedkovia predstúpili, nenašli."* (Matúš 26, 59-60) Aj v Židom 7, 26-27 môžeme o Ňom čítať: ***"...nevinného, nepoškvrneného, oddeleného od hriešnikov,***

Ktorý nepotrebuje – ako veľkňazi – aby prinášal obety najprv za svoje vlastné hriechy... Ježiš bol bez akejkol'vek chyby. Preto na obeť, prinášané zvieratá ktoré Ho symbolizovali, museli tiež byť prísne bezchybné, zdravé a neporušené. Ale o ľuďoch Ježiš vyhlásil: ***"Nikto z vás neplní zákon."*** (Ján 7, 18-19)

Ježiš od Márie nezdedil žiadne hriešne sklony, a práve preto ich v sebe ani nenosil. On pochádzal z neba: ***"Vy ste zdola, JA SOM ZHORA. Vy ste z tohto sveta, JA NIE SOM Z TOHTO SVETA."*** (Ján 8, 23) ***"TEN, KTORÝ PRIŠIEL ZHORA JE NAD VŠETKÝCH. Kto je zo Zeme, je pozemský a hovorí pozemské veci. Ten, Ktorý prišiel z neba, je nad všetkých"*** (Ján 3, 31). Anjel, ktorý Márii oznámil narodenie Ježiša, tiež zdôraznil: ***"On bude VEĽKÝ"*** (Lukáš 1, 32).

Ak by bol Ježiš taký istý ako každý iný človek (so zdedenými hriešnymi vlastnosťami), ak by Satan mohol vnútorne pokúšať aj Jeho, potom by o sebe nemohol povedať: ***"Hľa, tu je niekto väčší ako Jonáš!"; "hľa, tu je niekto väčší ako Šalamún!"*** (Matúš 12, 41-42). On bol viac, bol väčší než títo veľkí muži: ***"Velebím Teba, že som UČINENÝ tak ČUDESNE. Podivné sú Tvoje diela! – a moja duša to vie veľmi dobre."*** (Žalmy 139, 14)

BOL JEŽIŠ VŠETKÝM POKÚŠANÝ?

Je niekoľko náboženských smerov a opätovne vystupujú jednotlivci i menšie skupiny, ktoré hlásajú falošné učenia týkajúce sa bezhriešnosti Ježiša. Prípadne veria, že Ježiš nezhrešil nikdy, ale tvrdia, že zárodok hriechu v sebe nosil. Podľa nich Ježiš práve tak, ako aj oni, musel proti vnútorným pokušeniam stále bojovať, aby napr. nevyriekol falošné svedectvo, niekoho nezviedol, nezabil atď.

Vysvetľujú to tak, že tieto hriešne sklony boli v Ježišovi preto, lebo ich zdedil a nosil v krvi od Márie, Dávida a od všetkých svojich predkov. To je prirodzene veľmi falošné, Boha potupujúce učenie. Veď vyhláseniam Biblie o Ježišovi úplne protirečia. ***Sám Ježiš vyhlásil: "... prichádza knieža sveta. Nič vo mne nie je (síce) jeho!"*** (Ján 14, 30) V Ježišových génoch nebolo nič z diabla (zo zla). ***V Ježišovi prebýval Boh v celej plnosti*** (Koloským 2, 9). ***"Boha nemožno pokúšať na zlé (teda hriechom) a ani On sám nikoho (hriechom, zlomyseľnosťou) nepokúša."*** (Jakub 1, 13)

Viacerí si kladú otázku, čím je možné niekoho pokúšať, ak nie hriechom. Apoštol Jakub to vysvetľuje nasledovne: ***"... každý je pokúšaný od svojej vlastnej žiadosti, ktorá ho zachvacuje a zvádza. Potom, keď žiadosť počne***

– **rodí hriech, a keď je hriech vykonaný – plodí smrť.**" (Jakub 1, 14-15)
Už pri pocite žiadosti si treba premyslieť, či tá žiadosť zvádza k hriechu. Preto Boh v 10. bode Desatora napomína: *Nepožiadaj to, čo je tvojho blížneho!* Vlastne takéto hriešne žiadosti môžeš v sebe až dovtedy živiť, pokiaľ nenaplánuješ spôsob, ako ich získať. Potom už sotva môžeš odolať tomu, aby si hriech nevykonal. Pokušenie, ktoré zvádza k hriechu, ešte hriechom nie je, ale úmysel hriech vykonať už hriechom je.

Čítali sme, že *Boh nikoho nepokúša na zlé*. Tak ako máme rozumieť tomu, čo Ježiš spomenul v Otčenáši: **"Neuved' nás do pokušenia, ale zbav nás zlého."** Tu sa tiež nehovorí o pokušení, ktoré zvádza k hriechu, ale aby nás Boh nevedol na skúšku, v ktorej môžeme zlyhať (viď Zjavenia 3, 10). My ľudia sme pokúšiteľní hriechom, Boh ale nie. Avšak ani my nie sme stále pokúšaní len hriechom. Keď si niekto práve odvykol od fajčenia a ponúknu ho cigaretou, môže to byť pre neho pokušenie. Ak niekto drží odtučňovaciu kúru a medzitým ho ponúkajú zákuskami, aj to pre neho môže byť pokušením. Tu ale nejde o pokušenie hriechom.

Satan pokúšal Ježiša, aby zoskočil z kostolnej veže a takto dokázal, že je Boží syn. On ale pokúšiteľa odbil: **"Je napísané: Nebudeš pokúšať Pána, svojho Boha."** (Matúš 4, 6-7) Keby bol Ježiš zoskočil, pokúšal by Boha, aby mu zachránil život. V pláne vykúpenia totiž nebolo, aby Ježiš zomrel samovraždou, ale v stanovenom čase, nevinne, ukrižovaním. Predpovedané bolo, že *prebodnú Jeho ruky i nohy* (Daniel 9, 27; Žalmy 22, 17).

V 5. Mojžišovej 6, 16 tiež čítame: **"Nepokúšajte Hospodina svojho Boha!"** Čiže i Boha možno pokúšať, rovnako aj Ježiša bolo možné pokúšať, ale nie hriechom. **Apoštol Pavel vyhlásil to isté. Ježiš bol pokúšaný vo všetkom – "okrem hriechu"** (Židom 4, 15). "Vo všetkom" – znamená, že bol pokúšaný v každej oblasti, v každej súvislosti, ale rozhodne vyhlasuje, že **hriechom nie**. Biblia hovorí o troch oblastiach pokušenia. Dozvedáme sa o nich v I. Jána 2, 16:

"Lebo všetko, čo je na svete – žiadosť TELA, žiadosť OČÍ a PÝCHA života – nie je z Otca, ale je zo sveta." Každé pokušenie sa môže zaradiť do jednej z týchto troch oblastí. Prvý ľudský pár bol tiež pokúšaný v týchto troch oblastiach I. Mojžišova 3, 6: **"Keď žena videla, že by bolo dobre jesť zo stromu, že je pre oči zvodný a lákavý na zmúdenie, vzala z jeho ovocia a jedla."**

Biblia nezaznamenala náhodne, že Ježiš v tých istých troch oblastiach bol pokúšaný trikrát.

PRVÁ OBLASŤ POKUŠENIA – "ŽIADOSŤ TELA"

Ježiš mal po dlhom pôste oslabené telo, trápil Ho hlad, túžil po jedle. Toto využil Satan, aby zlákal Ježiša využiť Jeho božskú silu na uspokojenie vlastných telesných potrieb. Satanova výzva znela: ***"Ak si Syn Boží, povedz,***

nech sa z týchto kameňov stanú chleby!" (Matúš 4, 3)

Žiadosť tela bola prvá oblasť pokušenia. K tejto oblasti patria potreby, nároky a požiadavky tela: smäd, hlad, chuť, únava, ospalosť... sem môže byť zaradená aj sexualita.

Satan vo všetkých týchto oblastiach útočí na ľudí pokušeniami, aby nezákonnou cestou získavali uspokojenie svojich potrieb alebo želaní. Okrem toho ich popudzuje k nestriedmosti a nenásytnosti.

DRUHÁ OBLASŤ POKUŠENIA – "ŽIADOSŤ OČÍ".

Satan ukázal Ježišovi všetky kráľovstvá sveta a povedal mu: ***"Toto všetko ti dám, ak padneš a pokloníš sa mi."*** (Matúš 4, 8-9) "Žiadosť očí" je túžba po vlastníctve, do ktorej ľudia tak ľahko upadnú. To a ono chcem získať pre seba... potreboval by som všetko, čo moje oči vidia. Je to jedno, čo to stojí... (veci, ktoré by mohol človek aj postrádať). To však vyžaduje odrieknutie a odporovať pokušeniu je ťažké. Človek sa sebeckým spôsobom života skláňa pred Satanom. Ježiš aj v tejto skúške obstál, a to počas celého svojho života.

Pre väčšinu ľudí je práve život a lesk **veľkých miest** najpríťažlivejší. Tam sa nahnú, cítia sa tam dobre, lebo tam majú pocit masovej istoty. V skutočnosti však toto prostredie skrýva najviac hriechu, kriminality, a napriek veľkej mase aj najväčšiu samotu a strach. Krajiny Zeme a ich mestá si chcú ľudí ako turisti "podmaniť". Častokrát cestujú bez cieľa, hoci dobre vedia, aké je to škodlivé aj vzhľadom na prílišné znečisťovanie Zeme.

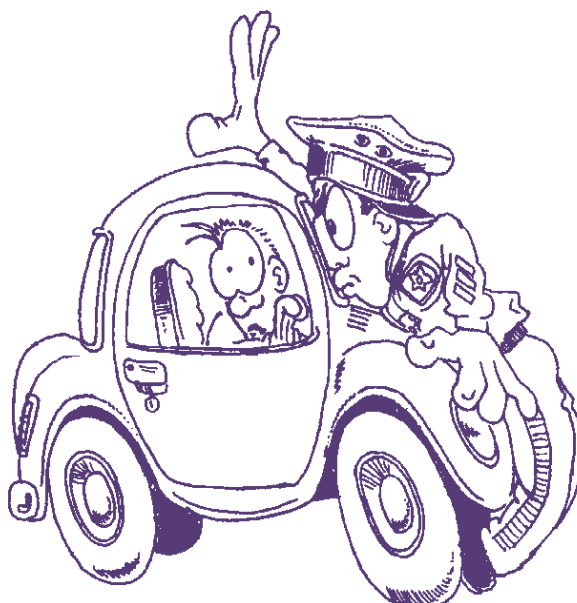
TRETIA OBLASŤ – "PÝCHA ŽIVOTA", čiže ctižiadosť, povesť, sláva, rivalita, súperenie, životu nebezpečné a na výkon náročné preteky – športy atď. Ježiš mal na diabla pokyn zoskočiť z kostolnej veže a dokázať tým, že je Syn Boží. Ježiš ale aj tento Satanov zámer prekukol a pokušenie odvrátil. Obstal i v tejto skúške. U ľudí je táto oblasť asi najťažšia, lebo človek s veľkou záľubou stavia do popredia svoje JA. Predstavuje, aký je múdry, čo všetko vie, čoho je schopný, čo všetko má, čo videl, kde všade chodil, aký je dobrý a šikovný... **Hrdosť – to je pýcha života!**

Nuž vidíme, že v prípade Ježiša **boli oblasti pokušenia rovnaké** ako naše, **ale pokušenia boli iné**. Ved' kto mal také pokušenie, aby zoskočil z veže kostola, alebo urobil chlieb z kameňov? Pre Ježiša to však pokušenie predstavovalo, lebo On tú moc mal a viackrát ju aj ukázal. Z niekoľkých bochníkov chleba a rýb napríklad pohostil tisíce ľudí (Matúš 14, 16-21) a

CHODIL AJ PO MORI (Ján 6, 19).

Dnes jestvuje veľa nových druhov pokušení, ktoré v Ježišovej dobe vôbec neboli. **Pokúšaný je napr. vodič auta, aby prekročil dovolenú rýchlosť.** Ježiš teda nemal účasť na každom možnom pokušení, ale ani pre ostatných ľudí nepredstavuje pokušenie všetko. Povedzme, keď sa niekomu protiví dym z cigariet, potom je jasné, že nie je pokúšaný, aby si zapálil, ***"ale každý je pokúšaný tým, že ho vlastná žiadosť zachvacuje a zvádza."*** (Jakub 1, 14).

AKO BY MOHOL BYŤ ČISTÝ TEN, KTO SA NARODIL ZO ŽENY?

Ježiš bol "čistý" a zbavený hriechu – tak zvonku, ako zvnútra. Sú aj takí, ktorí tomu nechcú uveriť. Boh chcel zatradiť Jóbových priateľov, lebo tvrdili v súvislosti s budúcim Mesiášom, že nemôže byť čistý ten, kto sa narodil zo ženy: *"Či je smrteľný človek pred silným Bohom spravodlivý, čistý, koho žena porodila?... Ani hviezdy nie sú čisté v Jeho očiach. Čo potom smrteľný človek, **KTORÝ JE AKO ČERV**, a **SYN ČLOVEKA AKO ČERVÍK!**"* (Jób 25, 4-6) Jób ihneď odhalil Bildada, svojho priateľa: *"Komu si prednášal také slová, či duch vyšiel z teba?"* (Jób 26, 4) Odkiaľ tá nepravda pochádzala, sa dočítame u Jób 4, 12-17:

*"Slovo sa prikradlo ku mne a moje uši zachytili niečo z toho. V myšlienkach, pochádzajúcich z nočných videní, keď prichádza hlboký spánok na ľudí, zachvátil ma strach a pochytilo ma chvenie, čo prestrašilo všetky moje kosti. Nejaký **DUCH PREŠIEL** popred moju tvár: dupkom stáli vlasy na mojom tele. Zastal, ale nepoznal som jeho tvár, len nejaká podoba stála pred mojimi očami. Bolo hlboké ticho a počul som nejaký hlas: "Či je smrteľný človek spravodlivejší ako Boh, alebo či je muž čistejší nad svojho Tvorcu?"*

Bol to teda zlý duch, ktorý našepkával, aby ani "Syn človeka" – Ježiš, nemohol byť čistý, keď sa "narodí zo ženy" a istý čas bude žiť v smrteľnom ľudskom tele. Boh vedel, že tieto slová sú namierené proti Nemu, sú to falošné predpovede na "Syna človeka", Ktorý sa má narodiť, Ktorý označil seba – skrze Dávida – "červom" (Žalmy 22, 7). Preto Elifazovi hovorí: *"Môj hnev vzkypel proti tebe i proti tvojim dvom priateľom, lebo ste nehovorili O MNE PRAVDIVO, ako môj služobník Jób... Jób sa bude za vás modliť. Na neho budem brať ohľad, aby som vám neučinil niečo podľa vášho bláznovstva, lebo ste nehovorili O MNE pravdivo."* (Jób 42, 7-8)

Táto hrozba platí aj pre našu dobu, lebo pri súde Boh zatradí všetkých, ktorí Ježiša hanobia podobnou falošnou vierou: *"Uvážte, o čo hroznejší trest si zaslúži ten, kto ŠLIAPE po Božom Synovi, ZNEVAŽUJE KRV zmluvy,*

ktorou bol posvätený a Duchu milosti robí potupu?!" (Židom 10, 29)
Teraz už vieme, že Ježiš sa narodil tak, že od Márie nič nezdedil a vo všetkých súvislostiach bol úplne čistý. Kto o tom pochybuje, kto SVÄTÉho ponižuje a "šliape", na toho prichádza Boží hnev.

JEŽIŠ SEBA NEPOČÍTAL MEDZI NARODENÝCH ZO ŽIEN

Ján Krstiteľ o Ňom povedal: *"...to je ten, Ktorý prichádza po mne a stal sa predom mnou, Ktorému ja nie som hoden rozviazať remienok na Jeho obuvi."* (Ján 1, 27) A Ježiš o **Jánovi Krstiteľovi** vyriekol: *"Veru, hovorím vám: Medzi tými, čo sa narodili zo ženy, nepovstal nik väčší ako Ján Krstiteľ"* (Matúš 11, 11) **Najväčší, ktorý bol skutočne narodený zo ženy, bol Ján Krstiteľ.** Ježiš slovom "veru" svoje vyhlásenie posilnil. Avšak Ježiš bol od Jána Krstiteľa omnoho väčší, i keď na krátky čas bol *učinený o niečo menší od anjelov*, ale nie od ľudí! (Židom 2, 9) **"Ten bude VEĽKÝ"** – povedal anjel Márii (Lukáš 1, 32); Ján sa nepokladal za hodného ani toho, aby Ježišovi *"rozviazal remienok na obuvi"*.

Číže Ježiš sa medzi ľudí narodených zo žien nepočítal. On bol počítaný iba symbolicky. **Ježiš bol od Boha** (Ján 7, 29), bol *"formovaný"* v živote jednej ženy, *"tvorený, akoby v hĺbinách Zeme"* (podľa Žalmu 139, 15). Podľa proroka Simeona bol **Prihotovený** pred tvárou všetkých národov (Lukáš 2, 31). Panna Mária porodila Ježiša, aby vyrastal v ľudskej rodine, a to preto, aby Ho ľudia nespoznali a mohol medzi nimi žiť bez senzácie, ako aj pre rôzne iné príčiny.

Raz akási žena Ježišovi povedala: **"Blahoslavený život, ktorý ťa nosil, a prsia, ktoré si požíval!"** (Lukáš 11, 27-28)

Oplatí sa všimnúť si a zamyslieť sa nad tým, čo povedal Ježiš: **"Ale On povedal: Ba pravda, skôr sú blahoslavení tí, ktorí počúvajú Božie slovo a zachovávajú ho!"** Táto žena z davu chcela Ježišovi pripomenúť, že za svoj veľký talent môže ďakovať žene, ktorá Ho porodila. Ježiš jej slová neprepočul, ani neodbavil mávnutím ruky, ale použil ich na vyhlásenie dôležitej pravdy. Ježiš – tak ako inokedy – Máriu nevyvýšil ani tu, hoci mohol povedať: Veru, moja matka je blahoslavená, že mohla byť matkou Syna Božieho, a že som mohol požívať jej prsia!

Ale nepovedal. No *oveľa blahoslavenejšími* nazýva tých, ktorí Ho počúvajú a zachovávajú Jeho slovo. Podľa tohto sa Mária nezdržiavala ani medzi Ježišovými poslucháčmi.

Čiže my môžeme byť blahoslavenejší ako Mária, pokiaľ počúvame a zachovávame Božie Slovo. Ak by Mária bola skutočne Ježišovou matkou, potom by sme nemohli byť blahoslavenejší ako ona. Potom by sa väčšia zo žien nenarodila ako Mária, ktorá by dala život Ježišovi, a od ktorej by Ježiš dedil. Nie Mária nebola najväčšia spomedzi tých, ktorí sa narodili zo žien, ale Ján Krstiteľ (ako sme už čítali), ktorý na "púšti" urovnával cestu Ježišovho nástupu a pripravoval srdcia ľudí k prijatiu Ježišovho učenia.

JEŽIŠ NIKDY NENAZÝVA MÁRIU SVOJOU MATKOU

V očiach ľudí bola Mária Ježišovou matkou, ale v Ježišových očiach nikdy. Dobré si všimnime, že Ježiš nikdy nepoužíva v súvislosti s Máriou výraz MOJA MATKA, lebo vedel, že Mária bola iba "nástroj". Bola iba "nádobou", v ktorej bol formovaný, ktorá Ho porodila, ale NEBOLA JEHO MATKOU. U Matúša v 12. kapitole vidíme, v akom pomere bol Ježiš so svojimi príbuznými – verše 46-50: *"Kým ešte hovoril k zástupu, hľa, prišli a stáli vonku Jeho matka i Jeho bratia, hľadajúc príležitosť rozprávať sa s Ním. Ktosi mu povedal:*

"Hľa, Tvoja matka i Tvoji bratia stoja vonku a chcú s Tebou hovoriť." On mu odpovedal: "Kto je moja MATKA a kto sú moji BRATIA?" Vystrel ruku nad Svojich učeníkov a povedal: "Hľa, moja matka i moji bratia! Lebo každý, kto plní vôľu môjho Otca, Ktorý je v nebesiach, TEN je môj brat i sestra i MATKA."

Podľa tohto Mária medzi Ježišovými učeníkmi nebola. Nepočúvala Ježišove slová, nemala pôžitok z Ježišovho učenia a neobdivovala prácu Ježišových božských rúk, uzdravovanie a Jeho zázraky... Ježiš mohol konať veci Boha už od 12-tich rokov, keby Ho "vychovávajúci rodičia" pustili na slobodu a nepútali k pozemskej práci. Ježiš im to aj vyčítal: **"Či ste nevedeli, že MUSÍM BYŤ VO VECIACH SVOJHO OTCA?"** Ale oni nepochopili slová, ktoré im hovoril. Potom sa s nimi vrátil do Nazareta a bol im poslušný." (Lukáš 2, 49-51) Mária a Jozef všetko, čo im Ježiš povedal, nepochopili.

Mária sa nechala ovplyvniť kňazmi a vlastnými synmi natoľko, že keď Ježiš v 30 rokoch konečne opustil rodný dom a podľa proroctva vystúpil ako učiteľ (Lukáš 3, 23), bola Ním úplne pohoršená. Odišla spolu so svojimi synmi za Ježišom, aby Ho zobrala domov, lebo si mysleli, že sa pomiatol. Stalo sa presne tak, ako hovoril Simeon prorocké slová k Márii, keď novonarodeného Ježiša predstavili Pánovi: *"Simeon ich požehnal a povedal Márii, Jeho matke: "Hľa, On je ustanovený na pád pre mnohých... a na znamenie, Ktorému budú protirečiť – aj tvojou vlastnou dušou prenikne meč, aby vyšlo najavo zmýšľanie mnohých srdc."* (Lukáš 2, 34-35) Toto bol prípad, keď sa **pochybovačné myšlienky Máriinho srdca prejavili**. Mária sa obrátila oveľa neskôr. Po 30 rokoch zabudla, že Ježiš sa narodil zázrakom, a nie tak, ako jej ostatné deti – synovia a dcéry.

V Písme Svätom to môžeme čítať aj u Mareka 3, 20-21: *"Znova sa zišiel toľký zástup, že si nemohli ani chleba zjesť. Keď sa to dopočuli JEHO príbuzní, išli, aby Ho CHYTILI, lebo hovorili: "POMIATOL SA."* Toto bola Ježišova rodina, jasne to vidíme z 31.-35. verša:

"Prišla JEHO MATKA i JEHO BRATIA. Zostali vonku a dali si Ho zavolať. Okolo Neho sedel zástup a povedali mu: "Hľa, TVOJA MATKA i TVOJI BRATIA i TVOJE SESTRY Ťa vonku hľadajú!" On im odvetil: "KTO JE MOJA MATKA a KTO SÚ MOJI BRATIA?" Rozhliadol sa po tých, ktorí sedeli okolo Neho, a povedal: "HEA, MOJA MATKA A MOJI BRATIA! LEBO KTO PLNÍ BOŽIU VÔLU, TEN JE MÔJ BRAT, MOJA SESTRA I MATKA!" Mária teda Božiu vôľu nečinila, keď chcela Ježiša chytiť a nebola ani medzi Ježišovými poslucháčmi. Ježiš prijal skôr poslucháčov okolo seba a menoval "svojou matkou" a "svojimi bratmi" tých, ktorí boli pripravení učiť sa od Neho.

Teraz sa na to pozrime z druhej strany. Skúsme sa vžiť do situácie chudery Márie! Čiastočne je pochopiteľné, že vieru v Ježiša stratila. Keď jej anjel

oznánil narodenie Ježiša, povedal, že *bude VELKÝ, bude KRÁĽ na tróne Dávidovom, bude kraľovať nad Jakobovým rodom až na veky a Jeho KRÁĽOVSTVU nebude konca.* (Lukáš 1, 31-33)

**KRÁĽ HERODES DAL POVRAŽDIŤ V BETLEHEME A NA OKOLÍ
VŠETKÝCH CHLAPCOV MLADŠÍCH AKO 2 ROKY, MYSLIAC,
ŽE ZAHUBÍ AJ JEŽIŠA.**

MÁRIA A JOZEF MUSELI UTIEČŤ (Matúš 2, 16-18).

Čo zažila Mária namiesto Ježišovho kráľovstva? Prenasledovanie a chudobu. Ježiš nechodil ani do školy, čomu sa Židia veľmi divili: **"Ako pozná písma, keď sa neučil?"** (Ján 7, 15) Ježiš sa už blížil k 30 rokom a ešte stále sa nič nestalo. Pracoval ako jednoduchý tesársky robotník. Medzitým sa Márii narodili ďalšie deti, ktoré ju zamestnávali a mohla si myslieť, že aj Ježiš je len také dieťa, ako sú ostatné! To, že jej anjel oznámil narodenie a budúcnosť, mohol byť len sen alebo namýšľanie... každopádne sa nesplnilo nič z toho, čo o Ježišovi predpovedal.

Keby niekto z nás bol na Máriinom mieste, možno by rozmýšľal tak ako ona. Mária sa zžila s tým, že Ježiš je živiteľom rodiny a všetko ide vo vychodených koľajach. Odrazu Ježiš prestal chodiť domov a hoci bol iba tesárom, začal učiť ľudí. Uprostred takýchto situácií si predstavovala, že sa pomiatol a so svojimi synmi Ho chcela chytiť a zobrať domov.

Aj v treťom Evanjeliu nachádzame tú istú udalosť – Lukáš 8, 20-21: *"Oznámili mu (Ježišovi): 'Tvoja matka a Tvoji bratia stoja vonku a chcú Ťa vidieť.' On im odvetil: 'Mojou MATKOU a mojimi bratmi sú tí, ktorí počujú Božie slovo a činia ho.'* Pravdepodobne sa k Nemu po týchto slovách s takým úmyslom viac ísť neodvážili. Veď ich nahlas pred všetkými svojimi poslucháčmi len zahanbil! Mária mohla stáť k Ježišovi najbližšie, keby uverila, že On je Boží Syn. Keby uverila, tak by bola neprestajne tam, v Ježišových šľapajach, sledovala každé slovo a nasávala by do seba Božie učenie.

SYNOVIA A DCÉRY MÁRIE

Je zrejmé, že Ježiš neprijal Máriu za svoju matku, keď mu povedali: *"Tu je Tvoja matka..."*, ba ani Máriine deti neprijal za súrodencov. Neskôr aj Máriini synovia prišli na to, že Ježiš nie je ich pokrvným bratom a ani o sebe nehovorili, že sú bratmi Ježiša. Napríklad Júda sa po svojom obrátení nazýva *"služobníkom Ježiša Krista"*, ale v tom istom verši nazýva Jakuba svojím vlastným *"bratom."* Obaja boli synmi Márie (Júda 1, 1); len apoštol Pavel prezradil, že tento Jakub je aj bratom Ježiša (Galatským 1, 19).

Títo Ježišovi súrodenci (správnejšie povedané: praví synovia Márie) sa obrátili až neskôr, tak ako aj Mária. Mária vedela, že porodila Ježiša. Aj Ježišovi súrodenci vedeli, že vyrastal spolu s nimi v jednej rodine. Preto nevedeli pochopiť a uveriť, že Ježiš je skutočne Boh, Ktorý na seba vzal ľudské telo. *"O Tomto (o Ježišovi) vieme, odkiaľ je!" hovorili Židia* (Ján 7, 27). Ježiša porodila žena a vyrastal v jej rodine. Na svoje Mesiášske vystúpenie čakal 30 rokov, a to Ho natoľko zahalilo, že takmer nikto v Neho ako v zasľúbeného, od Boha prichádzajúceho Spasiteľa, neuveril. Ani Jeho prorokovanie, podivuhodné učenie, uzdravujúce a oživujúce činy nedokázali Máriu a jej synov (tú rodinu, ku ktorej patrili) pohnúť k obráteniu – Marek 6, 1-6:

V Nazarete, Jeho vlasti keď nadišla sobota, začal učiť v synagóge. Počúvalo Ho veľa ľudí a s údivom hovorili: "Odkiaľ to má TENTO? Aká je to múdrosť, ktorá mu je daná? Čo sú to za prejavy moci, že aj také divy sa dejú skrze Jeho ruky? Vari to nie je ten tesár, syn Márie a brat Jakuba, Jozesa, Júdu a Šimona? A nie sú tu s nami aj Jeho sestry?" Pohoršovali sa na ňom, no Ježiš im povedal: "Proroka si všade uctia, len nie v Jeho vlasti, medzi Jeho príbuznými a v Jeho dome." Nemohol tam urobiť nijaký zázrak, okrem toho, že položil ruky na niekoľkých chorých – uzdravil ich. A čudoval sa ich nevere." (Vid' tiež Matúš 13, 53-58)

Veru, tí boli neveriaci a bolo potrebné, aby sa obrátili. Podľa Ježišových vlastných slov, bol bez cti vo svojom vlastnom dome, čiže **ani Mária, ani jej deti Ho nectili. Verili len v to, že stratil rozum.** Iní o Ňom tiež hovorili: **"Je posadnutý zlým duchom a blázní. Čo Ho počúvate?!"** (Ján 10, 20)

Ježiš sa znovu zdržiaval v Galilei (Jeho domovine), lebo Ho judaisti chceli zabiť, no svojich učeníkov nechal v Judei. Opäť sa stretol **so svojimi neveriacimi bratmi**, ktorí si mysleli, že zázraky robí nejakými trikmi. **"Jeho bratia mu povedali: "Odíd' odtiaľto a choď do Judey, aby aj Tvoji učeníci videli, aké skutky konáš. Ved' nikto nerobí nič v skrytosti, ak sa chce stať verejne známym. Keď robíš takéto veci, ukáž sa svetu!"** **Lebo ani Jeho bratia neverili v Neho.**" (Ján 7, 3-5) Nielenže v Neho neverili, ešte sa mu aj posmievali! Takýchto súrodencov mal Ježiš a nimi sa nechala ovplyvňovať aj Mária.

Po Ježišovom zmŕtvychvstaní a nanebovstúpení medzi učeníkmi nachádzame už dvoch z Jeho bratov, Jakuba a Júdu. Jakubovi hneď dali aj veľkú funkciu. Stal sa predsedom Apoštolského snemu v Jeruzaleme (Skutky 15. kapitola; 21, 18; Galatským 1, 19). Pavel o ňom píše Galatským, z čoho vidíme, že Ježiša príliš hodný nebol. Z Jeruzalema poslal vyzvedačov za apoštolom Pavlom, aby **"vyšpehovali ich slobodu"** (Galatským 2, 4-5. 12). **Pavel ich nazýva "falošnými bratmi"**. Pre týchto vyzvedačov, ktorí prišli od Jakuba, znovu vo svojej viere zakolísal aj Peter a správal sa pokrytecky. Peter totiž pred príchodom poslov jedával spolu s pohanmi, no potom sa oddelil – Galatským 2, 11-14:

*"Ale keď prišiel Peter do Antiochie, zoči-voči som sa postavil proti nemu, lebo si zaslúžil pokarhanie. Kým **neprišli** niektorí **od JAKUBA**, jedával spolu s pohanmi. Ale keď prišli, **odťahoval sa a oddeloval, lebo sa bál tých, ktorí boli z obriezky.** Spolu s ním sa **pretvarovali** aj ostatní Židia, takže sa dal aj Barnabáš strhnúť ich pokrytectvom. Keď som videl, že nepostupujú priamo, podľa pravdy evanjelia, povedal som Petrovi pred všetkými: "Ak ty, súc Žid, **žiješ pohansky** a nie po židovsky, prečo potom nútiš pohanov prijať židovský spôsob života?!" Jakub a jeho poslovia mali skrátka inú mienku než Pavel. Stále si mysleli, že pohania (ktorí sú neobrezaní) sú nečistí. Pre toto presvedčenie Pavel pred ostatnými Petra tvrdo pokarhal.*

Pavel musel odísť na Boží pokyn do Jeruzalema, aby **Jakubovi a ostatným "znamenitejším"** znovu vyrozprával posolstvo evanjelia, na ktoré už **pozbudli**. Usadili sa a nevyšli von napriek tomu, že mali zvestovať Ježiša každému stvoreniu, dokonca upadli späť k židovským zvykom. Pavlovi nepomáhali ani mravne, ani hmotne. Ba naopak, závideli mu a robili napriek – Galatským 2, 2. 6:

"Išiel som ta pohnutý zjavením a predložil som im evanjelium, ktoré hlásam medzi pohanmi, ale zvlášť tým ZNAMENITEJŠÍM... a od tých, ktorí sa zdajú byť čímisi, (akí boli KEDYSI, to ma nezaujíma; Boh nenadrža nijakému človekovi!); lebo mne tí, ZNAMENITEJŠÍ nič nepridali." Pavlovu misijnú prácu ničím nepodporovali. V takýchto veciach mal ruky aj Jakub, Máriin "obrátený" syn.

ČO MÁM S TEBOU, ŽENA?

Iný verš, nad ktorým sa už mnohí pohoršili znie: "...bola svadba v Káni Galilejskej, na ktorej bola aj Ježišova matka. Na svadbu bol pozvaný aj Ježiš a Jeho učeníci. Keď sa minulo víno, povedala Ježišovi Jeho matka: "Nemajú vína!" Ježiš jej odpovedal: "Čo mám s tebou, ŽENA? Ešte neprišla moja hodina." (Ján 2, 1-4)

Aj toto Ježišovo vyhlásenie – ako každá Jeho iná reč – obsahuje veľmi hlboké a dôležité pravdy. Keby bola Mária skutočne Jeho matkou, potom by takéto správanie bolo voči nej iste nezdvorilosťou. U Lukáša 4, 34 sa týmito istými slovami Ježišovi prihovorili posadnutí nečistým duchom: **"Čo máme s Tebou, Ježiš Nazaretský?!"** Ježiš hovorí tie isté slová Márii, avšak nie s takým zámerom, aby sa priečil, ale tým chcel dať na vedomie veľké poučenie budúcim pokoleniam. Vyhlásil veľkú pravdu, keď **Máriu oslovil "žena" a nie matka: "Žena, ešte neprišla moja hodina".**

Ježiš pri počutí slova "vino" myslí na svoju krv a hneď dodáva, že ešte neprišla hodina k preliatiu Jeho krvi. To sa má stať až neskôr – v prorocky sľúbenom stanovenom čase. **Vino je teda symbolom Ježišovej krvi a krv je symbolom Ducha** (V.Mojžišova 12, 23; Matúš 26, 28). To, že vino je symbolom Ježišovej krvi, je jasné z rôznych biblických veršov. Avšak týmto vyhlásením dal Ježiš najavo aj ďalšie učenie. Vlastne slovami, ktoré povedal, chcel Márii oznámiť:

"Žena, čo sa týka **MOJEJ KRVÍ, MOJEJ DUŠE**, môjho života, duchovného sveta a **čo sa týka mojej mysle, do toho ťa nič nie je**. Vylatie mojej krvi – krvi, ktorá je čistá a zbavená každej dedičnosti – aby som ja túto krv dal, to je ešte v budúcnosti, v prorocky vymedzenom čase: t.j. *v strede sedemdesiateho týždňa*" (podľa Daniel 9, 27).

Ježiš po tomto vyhlásení veľkej pravdy ochotne urobil, o čo Ho Mária nepriamo poprosila. Svojimi slovami nechcel odporovať, ale chcel poukázať na Svoj pôvod. Ježiš prikázal posluhovačom, aby naplnili vodou **šesť** kamenných nádob (používali sa na umývanie). Keď nádoby naplnili, premenil vodu na vino. Presnejšie vyjadrené, stvoril pravý čistý sladký cenný hroznový mušt (Ján 2, 6-10).

Aby si niekto nepredstavoval, že Ježiš bol opilec a pil kvasené vino. Triezvosť bola potrebná k tomu, aby starejší zistil, že vino vzniknuté prostredníctvom zázraku bolo lepšie ako to, ktoré pili predtým.

Pri počutí slova "vino" Ježiš **myslel na svoju vlastnú krv**, čo tiež vylučuje, že by išlo o kvasené vino. **Ježišovu krv a telo nemohlo symbolizovať nič kysnuté ani kvasené – podľa prísneho nariadenia paschálneho baránka** (II.Mojžišova 13, 6-7). Biblia miestami hovorí o kvasenom alebo nekvase-
nom víne. Vo viacerých jazykoch nazývajú *vínom* hrozno aj mušt. Aj v slovenčine a nemčine sa namiesto hroznový prút používajú výrazy – *viničný prút, vinohrad, vinič, vinica a pod.* "*Spili sa od muštu,*" môžeme čítať u Izaiáša 49, 26. *Vínna šťava – mušt odoberá rozum* (Ozeáš 4, 11). Tieto odlišnosti pochádzajú z rôznorodosti jazykov. **Z celkového učenia Biblie je ale jasné, že opilci nebudú spasení** (I.Korinským 6, 10; Galatským 5, 21 atď.). Neoplatí sa pre vino a iné alkoholické nápoje byť medzi zatratenými. Alkoholické nápoje sú pre tých, ktorí majú zarmútené srdcia, a sú tak naplnení zármutkom a nešťastím, že si život necenia, ale ho radšej navždy zavrhnú (Príslovia 31, 6).

ŽENA, HĽA TVOJ SYN

Zaujímavé je všimnúť si, že pisatelia Evanjelií nazývajú Máriu vždy Ježišovou "matkou". Naproti tomu Ježiš, od svojho Mesiášskeho vystúpenia až po kríž, **pri každej príležitosti dôsledne hovorí "žena"**. Akoby poopravuje pisateľa, takže pozorný čitateľ sa musí nad tým zamyslieť.

Prečítajme si ďalšie Ježišovo vyhlásenie: *"Keď Ježiš videl matku aj učeníka, ktorého miloval, že stojí tam, povedal matke: **"Žena, hľa, tvoj syn!"** Potom povedal **učeníkovi: "Hľa, tvoja matka!"** A od tej hodiny si ju učeník vzal k sebe."* (Ján 19, 26-27) Ježiš aj tu oslovuje Máriu **žena**, a zveruje ju Jánovi, aby sa o ňu staral tak, akoby bola jeho vlastnou matkou. Zdá sa, že v tej dobe už Mária zostala sama. Jej muž Jozef zomrel už dávno predtým. Je zrejmé, že Ježiš bol živiteľom rodiny dlhšiu dobu, a preto mohlo byť také zvláštne aj to, keď zrazu vystúpil ako učiteľ.

Ježiš bol prvorodeným synom a podľa židovskej tradície miesto otca zaujal v rodine On. Takto je zvlášť pochopiteľné, že sa o Máriu postaral, aby po Jeho odchode zo Zeme bola zverená do starostlivosti dobrých, láskavých rúk. Ježiš zveril Máriu svojmu milujúcemu učeníkovi Jánovi, aby jej pomáhal v telesných i duchovných potrebách. Mária tým, ktorí sa k nej modlia čakajúc pomoc, pomôcť nevie. Veď aj ona sama bola na pomoc a opateru odkázaná. Podľa povesti žila s Jánom v Efeze, kde aj zomrela. (Efezus bolo vtedy rímske územie, ale dnes patrí k Turecku.)

ŽENA – POHĽAD Z PROROCKÉHO HĽADISKA

Ako sme videli, Ježiš nazýval Máriu jednoducho "žena". Odkiaľ pochádza tento výraz? Keď Adam a Eva padli do hriechu, Boh im zlorečil, že ich ľudský život bude sprevádzať trápenie... Boh ale vzápätí vyriekol veľký sľub. Toto je úplne prvé proroctvo, kde prisľúbil, že On na seba zoberie ľudské telo a vyrieši krízu hriechu. Pod menom hada hovorí k Satanovi a pod menom Eva (pod menom ženy) hovorí k tým, ktorí budú neskôr veriť v zaslúbeného Spasiteľa.

Proroctvo v I.Mojžišova 3, 15 znie: *"Nepriateľstvo ustanovujem medzi tebou (had) a medzi **ženou**, medzi твоjím (had) semenom a medzi jej (ženiným) semenom; ono (ženine) ti rozdrví hlavu, a ty (had) mu zraníš päťu."* **Božie deti sú prorockým výrazom nazývané "ženou"** (viď Zjavenia 12, 17).

"Semenom hada", čiže "synmi" diabla sú zase tí, ktorí sú diablovi poslušní (Ján 8, 44). Ale tí, ktorí sú poslušní Bohu, sú synmi Božími: "Pán pozná tých, ktorí sú JEHO." (II.Timoteovi 2, 19; Ján 1, 12; Rímskym 8, 14) Ježiš je tu nazvaný SEMENOM ženy, Ktorý potom rozdrví hlavu pradávnemu "starému hadovi" a neskôr ho s konečnou platnosťou zničí (Zjavenia 20, 2; Matúš 25, 41; Ezechiel 28, 18-19). Avšak SEMENO ženy musí ešte skôr pretrpieť od "hada" bolesti, "uhryznutia" a smrť na kríži.

"Semenom" ženy je teda Ježiš. Lenže žena má vajíčko a nie semeno a ako už vieme, Ježiš nemal nič spoločného ani s Máriiným vajíčkom. Tu je reč o niečom celkom inom. Je to prorocké vyjadrenie a práve preto aj vysvetlenie musíme hľadať v prorockom písme. Nájdeme ho v poslednej knihe Biblie – Zjavenia Jána 12. kapitola.

Apoštol Ján, Ježišov posledný učeník, ktorý vtedy ešte ostal nažive, bol pre vieru v Ježiša vo vyhnanstve na ostrove Patmos. Tam sa mu Ježiš zjavil vo videní a v prorockých obrazoch mu ukázal od tej doby začínajúce budúce udalosti. **Ján vidí ŽENU, odetú Slnkom** (Slnko tvorilo jej odev), **Mesiach má pod nohami a na hlave má korunu z 12-tich hviezd. Žena bola tehotná, kričala v pôrodných bolestiach a trápila sa, majúc porodiť.** Potom Ján vidí veľkého červeného draka, ktorý sa postavil pred ženu, ktorá mala rodiť, aby zhltol jej dieťa, len čo ho porodí. Porodila syna, Ktorý bol uchvátený k Bohu. Žena utiekla na púšť, kde mala pripravené miesto od Boha, aby ju tam živili 1260 dní (Zjavenia Jána 12, 1-6). Podľa prorockého letopočtu 1260 dní je 1260 skutočných rokov (na základe Ezechiel 4, 6; IV.Mojžišova 14, 34).

Mnohí v tejto prorockej "žene" vidia iba Máriu, hoci to nie je možné. Mária nebola nikdy odetá Slnkom, nebola 1260 dní na púšti a už vôbec nie 1260 rokov. Žena porodila chlapca, Ktorý bol uchvátený do neba. Aká žena porodila chlapca, Ježiša? Ináč vyjadrené: Kto bol taký cenný pre Boha, kým bol povzbudzovaný podujat' sa na to, aby sa narodil človekom?

Ježiš prišiel v konečnom dôsledku kvôli tým, vlastne títo "rodili" Jeho príchod, ktorí – ako sme opakovane čítali – *počúvajú, čítajú Božie slovo a činia ho. Títo sú moji súrodenci a títo sú moja Matka* – povedal Ježiš.

Tí, ktorí použijú Ježišovu obeť, ktorí zostanú vytrvalí vo viere a aj počas 1260 rokov trvajúceho ťažkého obdobia nespolupracovali s veľkou prenasledovateľskou katolíckou cirkvou, ale sa proti nej postavili či od nej utiekli, radšej sa skrývali a trpeli, ale sa s ňou na úkor pravdy nestotožnili. Pre týchto sa narodil Syn, títo znamenajú v širšom pojme ženu, ktorá "porodila Syna".

Proroctvo nazýva túto dobu "púšťou". Boh v nej živil a dodnes živí tých, ktorí na Boží príkaz vyjdú z väzenia – otroctva cirkví a chrámov. Sám Boh ich nabáda: ***"Vyjdite z Babylona!... hlasom jasotu..."*** S radosťou a plesaním máme prijať a plniť evanjelium slobody, lebo to je Božie poslanstvo, ktoré hovorí k Svojim deťom. Práve týmto poslušným sľúbi, že ich zaopatrí duchovne alebo poznaním (vedomosťami, znalosťou), pokojom a bohatstvom. ***"Nebudú trpieť smädom, keď ich povedie po pustinách..."*** ***"Všetci tvoji synovia budú učené od Hospodina a hojnosť pokoja budú mať tvoji synovia."*** (Izaiáš 48, 20-21; 54, 13) Ján Krstiteľ bol tiež učený v "púšti" od Boha (Lukáš 1, 80). Aj vo vzťahu k Novej zmluve stojí nasledujúce proroctvo u Jeremiáša 31, 33-34: ***"...Nebude už viac učiť druh druhu ani brat brata..."***, ***"Všetci budú učené od Boha."*** (Vid' Ján 6, 45; 14, 26)

Kniha proroka Daniela, ako aj kniha Zjavenia viackrát píše o tejto temnej dobe v dejinách cirkvi, o 1260-tich rokoch. Daniel 7, 25 a 12, 7, tiež Zjavenia 12, 14

udáva výraz **"tri a pol času"**, čo znamená 3 a pol roka, čo s mesiacmi dlhými 30 dní tiež predstavuje **1260 prorockých dní**, teda 1260 rokov. V Zjaveniach 11, 2 a 13, 5 pod výrazom **"42 mesiacov"** nájdeme toto rovnaké proroctvo; **42 x 30 = 1260 dní, t.j. 1260 skutočných rokov.**

Pápežstvo sa dostalo k moci v roku 538, keď sa Ostrogóti stiahli z Ríma. Vtedy sa rímsky biskup dostal nad ostatných biskupov metropoly a sem spadajú počiatky pápežstva. A čo sa stalo o 1260 rokov neskôr? Dostávame sa do obdobia po Francúzskej revolúcii, k roku 1798, keď Napoleonov generál Berthier odviekol do zajatia vtedajšieho pápeža Pia VI. do mesta Valence vo Francúzsku, kde o rok neskôr ako 82-ročný zomrel. Toto dlhé 1260-ročné obdobie znamenalo pre pápežstvo obdobie "rozkvetu". No vzhľadom na pravých Božích nasledovníkov to bola pustota, doba krutých prenasledovaní, utrpenia a biedy.

V Zjaveniach 12, 13-14 sa ďalej píše: *"Keď drak videl, že je zvrhnutý na Zem, prenasledoval ŽENU, ktorá porodila chlapca. Ale žene sa dali dve krídla veľkého orla, aby odletela na PÚŠŤ, NA SVOJE MIESTO, kde JU BUDÚ ŽIVIŤ za čas a časy a za pol času, preč od tváre hada."*

"Had" a "drak", čiže Satan je ten(vid' Zjavenia 20, 2), ktorý prostredníctvom svojich zemských poslancov 1260 rokov prenasleduje "ženu, ktorá porodila Syna". Táto "žena" je z Božieho hľadiska "cirkev" (grécky – ékklésia; významom – **vyvolaní**). **Kvôli komu sa Ježiš narodil v skutočnosti?** Kvôli tým, ktorí – keď je potrebné – aj za cenu obetí a utrpenia veria v Ježiša a vytrvajú pri Jeho pravdivom učení. Títo vzlietnu na krídlach viery a vyletia, utečú do **"púšte"**, **LEBO TO MIESTO JE PRE NICH PRIPRAVENÉ OD BOHA.**

Učia sa od Boha, "živení" sú v "púšti", nie v kostoloch a cirkvách od ľudí. Skutočnosť je taká, že k Ježišovi sa pripája oveľa viac učeníkov v časoch plných ťažkostí ako v čase príjemného blahobytu.

Koho teda proroctvo nazýva ženou? Fyzicky je touto ženou Mária, ktorá porodila Ježiša. Aj apoštol Pavel píše: *"...Ktorý pošiel zo ženy", správnejšie: "Ktorého porodila žena"* (Galatským 4, 4). **Ježiš kvôli tomuto opakovane používal pre Máriu výraz "žena".** Táto žena bola fyzicky Mária – v najjednoduchšom význame, ale prorocky, vo vyššom význame, sú **ženou** nazývaní Ježišovi nasledovníci; nasledovníci, ktorí aj dnes utečú z čarovného kruhu náboženstiev do "púšte", a ktorých Boh v "púšti" živí, t.j. učenie berú priamo od Boha, nie od ľudí (Zjavenia 18, 4; Izaiáš 48, 21).

KULT MÁRIE

Mária bola chudobná, jednoduchá, svätým životom žijúca dievča. Z Evanjelií sa nedá vyčítať, že neskôr by z nej bola nejaká výnimočná žena so zvláštnymi schopnosťami, činmi alebo veľkou vierou. Boh by pravdepodobne v tej dobe našiel stovky takých pokorných a veriacich dievčat, ktoré mohol použiť na narodenie Ježiša. Ježiš nechcel, aby sa záznamy o Jeho detstve zachovali zrejme preto, lebo určite by padlo aj viac slov o Márii a Jozefovi, ktorí mali svoje slabosti. Ježiš ich nijakým spôsobom nechcel stavať do centra pozornosti alebo dávať za vzor. **Pre nás napokon nemôže byť príkladom alebo ukazovateľom cesty žiaden človek, len sám Ježiš** (Lukáš 9, 23).

Boh Márii vôbec neurčil inú zvláštnu úlohu, okrem tej, aby Ježiša porodila a aby v jej rodine vyrastal. Žiaľ, čo by Boh s nami rád dosiahol, čo nám prikazuje, to cirkvi vo veľkej časti "škrtajú" a stavajú sa proti. Čo ale Boh nenariaďuje, nechce, ba čo viac, zakazuje, to uzákoňujú a svätia. Cirkvi Máriu príliš vyzdvihujú, **zvlášť najväčšia kresťanská cirkev z nej učinila rovno kult matky a ustanovila ju za "kráľovnú neba", dokonca za matku Božiu.**

V kostoloch je obrovské množstvo sôch, ktoré Máriu zobrazujú s korunou na hlave a s nemluvňatkom, Ježišom, v náručí alebo v kolíske. Takmer všade sa predávajú sošky Márie, jej obrázky, ktoré sa dajú nosiť ako prívesok, dokonca na objednávku poštou sa doručujú aj domáce oltáre, plastiku svätej rodiny, alebo sošku Ježiša s červeným srdcom na hrudi. Aj na pútnických miest si ľudia kupujú sošky, ktoré im možno tak prinášajú viac šťastia. Bohu to nie je nijako milé, je to priam vzdorovanie Božím prikázaniám. Boh totiž priamo a rozhodne zakázal zhotovovať sochy, uctievať ich, zbožňovať a klaňať sa im:

"Neurobíš si rytiny, ani nijaké podoby tých vecí, ktoré sú hore na nebi, ani tých, ktoré sú dolu na Zemi, vo vodách, pod zemou! Nebudeš sa im klaňať a ani uctievať ich!..."

(II.Mojžišova 20, 4-6) Keď si toto v dobe reformácie Zwingli, Kalvín a Luther s ostatnými reformátormi uvedomili, vyhodili zo svojich kostolov obrazy, sochy a kríže, niekde ešte aj organ. Každý sa môže presvedčiť, že kríže nenájdeme ani v reformátorských cintorínoch.

Čo ešte urobila katolícka cirkev? Vo svojej vierouke z **Božieho Desatora vymazala DRUHÉ prikázanie – zákaz zhotovovania a uctievania sôch.**

Následkom toho sa poradie ostatných prikázaní posunulo. Aby sa predsa zachovalo 10 prikázaní, desiate opovážlivo rozdelila na dve. Tým Boha blamuje, veď takto posledné dve prikázania rozoberajú vlastne ten istý zákaz **"nepožiadáš"**, akoby sa Boh opakoval a bol nelogický. Takto sa to učí v katechizme a rovnako nesprávne sa to naučia aj milióny ľudí, Bibliu majú v ruke zbytočne.

Desať Božích prikázaní napísaných v Biblii tvorí mravný zákon. Prvé 4 prikázania usmerňujú ľudí, ich vzťah a postoj k Bohu. Ostatných 6 prikázaní zase riadi správanie sa ľudí voči sebe. Boh považoval nariadenia DESIATICH prikázaní za také dôležité, že zástupu ľudí ich z neba nad vrchom Sinaj vyhlásil On sám, čo bolo v dejinách jedinečné.

Svoj úmysel vopred ohlásil a ľudí na túto veľkú udalosť pripravil. *Na úsvite tretieho dňa začalo hrmieť a blýskať sa, vrch zahalil hustý oblak, znel silný zvuk rohu. Celý Vrch Sinaj bol v dyme, lebo Hospodin zostúpil naň v ohni. Dym z neho vystupoval a celý vrch sa prudko zachvieval.* (II.Mojžišova 19, 16-18) Kázne museli počuť za hrozných a strašidelných okolností, a to preto, *aby sa báli hrešiť a porušovať prikázania* (II.Mojžišova 20, 20). Ľud ustupoval a prosil Mojžiša, aby s nimi hovoril on, nie Boh, aby nezomreli. ²² *"Hospodin riekol Mojžišovi: Toto povedz Izraelitom: 'Videli ste, že som sa s vami rozprával z neba.* ²³ *Nerobte si popri mne strieborných ani zlatých bohov.* ²⁴ *' Ak mi budeš robiť oltár na spaľované obety zvierat, urob ho z hlíny alebo z kameňa,* ²⁵ *nestavaj ho z okresaných kameňov. Keby si ich okresával dlátom, znesvätil by si ich.* " (II.Mojžišova 20, 22-25)

DESAŤ prikázaní sám Boh napísal na dve kamenné dosky, ktoré symbolizovali ich večnú platnosť. Dosky uchovávali v arche Zmluvy (II.Mojžišova 32, 15-16).

Napriek tomu stredoveká cirkev vzdorujúca Božej vôli na znak svojej moci prikázania zmenila. DRUHÉ prikázanie "klaňanie modlám" vymazala, a ŠTVRTÉ prikázanie pozmenila: Namiesto pôvodného: *"siedmy deň je **sobota** Hospodina, tvojho Boha"*, zaviedla ako deň odpočinku nedeľu – prvý deň týždňa a vo svojom katechizme píše namiesto soboty jednoducho *"deň sviatočný"*. "Spomni, aby si deň sviatočný svätzil" – citát z katechizmu. Z najdlhšieho, najobsiahlejšieho ŠTVRTÉHO prikázania, ktoré Boha predstavuje ako nášho Stvoriteľa, vznikla jedna sfaľšovaná krátka veta. Prorok Daniel okolo roku 540 p.n.l v nočnom prorockom videní túto udalosť videl a opísal: Tá mocnosť bude sužovať svätých, pravých veriacich, a domnieva sa, že zmení časy a zákon... (Daniel 7, 25)

Pôvodné znenie celého prikázania z Biblie: *"Pamätaj na deň **soboty**, aby si ho svätzil! Šesť dní pracuj a vykonávaj svoju robotu, ale siedmy deň je **sobota** Hospodina, tvojho Boha. Nebudeš robiť nijakú prácu ani ty, ani tvoj syn, alebo tvoja dcéra, ani tvoj sluha, alebo tvoja slúžka, ani tvoj dobytok, ani tvoj pohostín, ktorý býva v твоjich bránach. Lebo za šesť dní utvoril Hospodin nebo a zem, more i všetko, čo je v nich, a odpočinul siedmeho dňa. Preto požehnal Hospodin deň **soboty** a posvätil ho!"* (II.Mojžišova 20, 8-11)

DRUHÉ prikázanie (ktoré celkom zrušili) pokračuje takto: *"Neurobiš si rytiny... lebo ja Hospodin, tvoj Boh, som silný Boh žiarlivý, Ktorý **neprávosti otcov trescem** na deťoch do tretieho i štvrtého pokolenia u tých, ktorí ma nenávidia,*

a činím milosť tisícim tým, ktorí ma milujú a zachovávajú moje prikázania."

(Vydanie zákona II.Mojžišova 19-20 kapitola)

Prečo je **pre človeka opovrhnutie a vynechanie** tohto prikázania osudným? Preto, lebo Boh sa cíti vylúčený. Ba čo viac, ako o tom vypovedá v zákone, úctu k obrazom a sochám **berie ako nenávisť proti sebe, za čo prináleží trest.** Pre Boha to znamená zviazané ruky. Trpiacim v núdzi nemôže splniť ich prosby. Všetci, ktorí sa obracajú k svätým ochrancom, k veciam, ktoré prinášajú šťastie, by potom povedali, že to *učinili ich "svätí, alebo ich modly"* (viď Izaiáš 48, 5) a vysvetľovali by to aj tak, že Boh im pomohol preto, lebo práve oni patria k tej pravej cirkvi...

Boh je *"žiarlivý"*, má o nás strach a svoje prikázanie dal v prospech nás ľudí. Bol by rád, keby sme predišli strádaniu, trápeniu a zatrateniu. Preto hrozí takým ťažkým trestom: *"do tretieho i štvrtého pokolenia"* trestá tých, ktorí sa odvažujú zhotovovať obrazy, modly a trúfajú si zbožňovať ich (V.Mojžišova 4, 16). Dnes na vlastné oči vidíme, do akej biedy a hladu sa ľudstvo na celom svete dostalo. Jednou z príčin je práve to, že ľudstvo uctieva a zbožňuje falošných bohov, modly, obrazy, sochy a hlavne mŕtvych ľudí. Boh vyčíta, že si národy svojich bohov nevymenia (Jeremiáš 2, 11). Ponechávajú si ich, hoci vedia, že títo bohovia im pomôcť nevedia, dovoľia, aby sa trápili, hladovali a zomreli. I potomkovia vo štvrtom pokolení musia pocítiť zazlievanie Boha, že lipnú na falošných tradíciách a viere svojich otcov. Chce, aby sa ľudia naučili samostatne rozmýšľať a obrátili sa späť k jedinému PÁNOVI, zákonodarcovi, **PÁNOVI** – Ježišovi, Ktorý bude aj súdiť: *"Len jeden je zákonodarca a sudca, ktorý má moc spasiť i zahubiť."* (Viď Jakub 4, 12) Vidíme, že je to Ježiš, kto vydal Zákon v prikázaniach, On je Spasiteľ aj Uchovávateľ, On príde späť ako súdiaci Sudca a *posúdi každého podľa jeho skutkov, tak živých ako aj mŕtvych.*

Tvrdil to Ježiš, ktorý v Božskej podobe vydal zákon (v 1491 p.n.l.). *"Lahšie sa pominie nebo a zem, ako by zo Zákona vypadla čo i len jediná čiarka."* (Lukáš 16, 17) Zastaví sa myseľ človeku: Ako môžu práve kresťanskí veriaci, ktorí majú v rukách Bibliu, ignorovať a popierať príkazy Boha a Ježiša? *"Ak chceš vojsť do života, zachovaj prikázania!"* – odpovedal Ježiš na otázku vzťahujúcu sa na získanie večného života (Matúš 19, 16-19).

Vráťme sa k 2. prikázaniu. Je potrebné zdôrazniť, že v **DRUHOM prikázaní nie je reč o zákaze zhotovovania obrazov alebo umeleckých diel, ktoré slúžia na ilustráciu alebo názorné vyučovanie.** Ale ide o tie obrazy, sochy, miesta hrobov, svätých patrónov, ku ktorým sa chodí na púte, ku ktorým sa modlia, klaňajú sa im, pokľakajú pred nimi, v ktorých veria, uctieva ich,

zbožňujú, a kosti ktorých zbierajú na relikvie. Okrem tohto Boh pod "modlami" rozumie aj živých ľudí, kostoly, cirkevné ceremónie a obrady, o ktorých si ľudia myslia, že budú vďaka nim spasení, ktorým ľudia dôverujú a ctia ich (II.Korintským 6, 14-18).

Podľa nášho poňatia je Boh voči ctiteľom obrazov ako žiarlivý manžel. Boží hnev stíha všetkých tých, ktorí sa nad týmto prikázáním hlboko nezamyslia, neberú ho vážne, idú za cudzími bohmi, obtreli sa o cudzie kultúry, pokukujú po náboženstvách, ktorým sú cudzie pravdy Biblie. Nebuďme teda prekvapení, keď aj na kresťanských územiach, v biblických národoch, aj v krajinách pohan-ských náboženstiev tiež existuje núdza, opustenie, neistota. **Zdá sa, že niet nikoho, kto by Ježiša a Jeho prikázania pozdvihol a postavil sa za ich platnosť** – Izaiáš 59, 1-4: *"Hľa, ruka Hospodinova nie je prikrátka, aby nemohla zachrániť, ani Jeho ucho nie je zaľahnuté, aby nemohol počuť, ale... vaše hriechy zakryli pred vami Jeho tvár, že nepočuje... Nie je nikto, kto by volal po spravodlivosti... Každý dúfa v márnosť a hovorí klamstvo..."*

Matúš 7, 21: *"Nie každý, kto mi hovorí: 'Pane! Pane!', vojde do nebeského kráľovstva, ale iba ten, kto plní vôľu môjho Otca, Ktorý je v nebesiach."*
Ozeáš 4, 17: *"Efraim sa pridružil modlám, **NECHAJ HO!**" Treba opustiť dav cirkví, lebo v určitej forme sa všetky "pridružili modlám". Ježiš prikázal: "Nechajte ich!" (Matúš 15, 14)*

Kráľovná neba

Kult bohýň bol veľký už u Kananejov. Ich hlavným bohom bol **El-Býk** (I.Kráľov 12, 28). Tohto však neskôr prevýšil **Baál, pán neba**. Jednou z Baálových zjavovacích foriem bol **Moloch**, ktorému obetovali deti:

"A nastavali výšiny Baálovi v údolí Ben-Hinnom, aby obetovali svojich synov a dcéry Molochovi..." (Jeremiáš 32, 35) Z **Ben-Hinnom** sa neskôr stala **Gehenna**, kde nepretržite horel oheň, pretože tam pálili rôzny odpad (amputované časti tela, mŕtvolý odsúdených na smrť, ...). Ježiš k tomuto prirovnáva súdny oheň, ktorý nevyhasne, pokiaľ nevykoná svoju prácu.

Aschera, kráľovná neba, bola manželkou **Boha-Býka** (Jeremiáš 7, 18; 17, 2; I.Kráľov 18, 19). Baálova sestra **Anat** bola **bohyňou vojny** a spolu s **Astarte** boli **bohyne plodnosti**. Hranica medzi nimi sa väčšinou rozplýva a často sú pomenované jedným a tým istým menom: **Aschera, Anat a Astarte**. Anat má rada krv a masaker – krviprelievanie. Hoci ju Baál, jej starší brat znásilnil, predsa ju **nazývajú "pannou"**. Ascheru, ktorá je predstavovaná ako nahá prostitútka, nazývajú "svätosťou" a deti bohov nazývajú "sexuálnou láskou a ukojenosťou". Náboženská prostitúcia bola na dennom poriadku a homosexuálni kňazi tvorili jednu osobitnú triedu. Svojich bohov zbožňovali primitívnym spôsobom: postavili stĺpy a posvätné stromy "aschery" a pod bujnými smrekmi ("terpentínové stromy") baálovali – zabávali sa (II.Kráľov 17, 10; II.Kroník 28, 2-4).

ISTAR – ALABASTROVÁ SOCHA ŽIVOTODARNEJ BOHYNE, VERZIA BABYLONSKEJ ASTARTE. JEJ OČI A PUPOK SÚ DRAHÉ KAMENE, NÁUŠNICE A NÁHRDELNÍK SÚ ZO ZLATA (dnes v Louvri v Paríži).

Z tej doby sa zachovalo viacero pohanských zvyklostí s malými zmenami až do dnešného dňa. Napr. bohyňu Anat nazývali **"pannou"**, katolíci zase o Panne Márii tvrdia, že po narodení Ježiša viac detí nerodila, teda muž sa jej nikdy nedotkol, a takto v určitom zmysle zostala panna. Tanečné zábavy volajú **bály**; predchodcom **vianočného stromčeka** je ascherový strom; kráľovnej nebies vtedy piekli obetné koláče. **Kráľovnou neba je dnes Mária** (Jeremiáš 7, 18). **Na vianočný stromček sa vešajú rôzne upečené slniečka, mesiačiky, hviezdičky**, ako aj rôzne ligotavé ozdoby, ktoré sa vtedy tiež ako šperky nosili na rukách, nohách, na krku a zobrazovali nebeské telesá (Izaiáš 3, 18-24). Zachovali sa aj iné tradície.

Miesta, kde tieto zvyklosti a sviatky pretrvali vo forme tradícií, sa spájajú s ohavnými odpornosťami, ba dokonca s obetovaním detí. **Aby tieto pohanské zvyklosti boli demonštrované v dobrom svetle, zamiešali do nich Ježišove narodeniny, ale týmto ešte viac popudzujú Boha k hnevu** – Jeremiáš 8, 19:

"Prečo ma popudzovali svojimi rytinami (modlami), márnosťami cudziny?"
"Synovia zberajú drevo a otcovia zapalujú oheň, kým ženy miesia cesto, aby napiekli kráľovnej nebies obetných koláčov a obetovali iným bohom liate obete preto, aby ma popudzovali. Či to azda mňa popudzujú?" – hovorí Hospodin. "Či azda nie sami seba, aby hanba pokryla ich tvár?" Preto takto hovorí Pán Hospodin: "Hľa, môj hnev a moja prchivosť sa vyleje na toto miesto, na ľudí... Toto je ten národ, ktorý nepočúva na hlas Hospodina, svojho Boha... lebo Hospodin zavrhol a opustil pokolenie, na ktoré sa hnevá... Svoje ohavnosti umiestnili v dome, ktorý sa volá mojím menom, aby ho poškvrnili... aby v ohni upálili svojich synov a svoje dcéry, to urobili, čo som im ja neprikázal, ani na myseľ mi to neprišlo." (Jeremiáš 7, 18-20; 28-31)

Vianoce sú sviatkom, ktorý Boh neprikázal, a preň postihne trestom tých, ktorí ho oslavujú: "Nepriďaj k Jeho slovám, aby ťa nepotrestal a aby si nebol pristihnutý v klamstve!" (Príslovia 30, 6; prečítaj si ešte sám aj nasledujúce Biblické texty: III.Mojžišova 10, 1-2; V.Mojžišova 4, 2-3; 17, 2-5; Zjavenia 22, 18) Falošní učitelia náboženstiev sú nazývaní **klamármi**, pretože priložili k Biblii hlavne svoje tradície, a preto nemôžu vojsť do nebeského kráľovstva: ***"Vonku zostanú... smilníci, vrahovia, modloslužobníci a každý, kto má rád a činí lož."*** (Zjavenia 22, 15 a 21, 8) **Tí, ktorí učia a milujú takéto falošné náboženské sviatky a učenia, tí všetci "zostanú vonku".**

Nie nadarmo nás Ježiš upozorňoval: ***"Široká je cesta, ktorá vedie do záhuby, a mnoho je tých, ktorí sa ňou uberajú... úzka je cesta, ktorá vedie k životu, a málo je tých, ktorí ju nachádzajú!"*** (Matúš 7, 13-14)

Sviatok Veľkej noci už svojím **názvom** tiež prezrádza pohanský pôvod a minulosť. Bohyňa plodnosti u Kananejov **bola Astarte**, u Babylončanov **Istar**, u Grékov **Artemis – Artemida**, u Rimanov **Diana** a u Starogermánov **Ostera**. Dnes používaný názov Veľkej noci je nemecky **Ostern**, anglicky **Easter**. Niektoré Biblie nesprávne nazývajú "Veľká noc" židovský sviatok "Pesach Hospodina" súvisiaci s Ježišovou smrťou. Bol to vlastne sviatok ovce Pascha – slávnosť baránka (II.Mojžišova 12. kapitola). Druhým najväčším kresťanským sviatkom je teda Veľká noc ako spomienka na Ježišovu smrť. Tak isto pochádza zo zbožňovania pohanských bohýň plodnosti ako dedičstvo veľkého cisára Konštantína. Prevzali aj niektoré symboly lásky a plodnosti (holub, vajce a zajac; jeden zajačí samec je schopný oplodniť denne aj 80 samičiek!). Ježiš takéto oslavovanie prijať nemôže: ***"Nadarmo ma uctievajú učiace učenia, ktoré sú nariadeniami ľudí."*** (Marek 7, 7)

O typickom prejave uctievačov bohýň a modlárov môžeme čítať spravodajstvo z Pavlovho životného príbehu, keď bol na misijnej ceste v Efeze. Píše o tom v Skutkoch apoštolov 19. kapitole od 23. verša: *"Istý **zlatník** menom Demeter, ktorý vyrábala strieborné **DIANINE** chrámičky, poskytoval remeselníkom nemalý zárobok. Zhromaždil ich, ako aj tých, ktorí sa zaoberali podobným remeslom a povedal: "Muži, vy viete, že z tohoto remesla máme zisk a svoj blahobyť. A vidíte i počujete, že tento Pavel nielen v Efeze, ale skoro v celej Ázii presvedčil a odvrátil veľký zástup, lebo **hovorí, že to, čo zhotovujú ruky, nie sú bohovia. Nielen tomuto nášmu remeslu hrozí nebezpečenstvo, že upadne, ale ani chrám veľkej bohyně Diany nebudú mať za nič a začne sa rúcať veleba tej, ktorú si ctí celá Ázia i celý svet.**" Keď to počuli, zachvátil ich hnev a kričali: **"Veľká je efezská Diana!"** V celom meste zavládol zmätok; uchopili Pavlových sprievodcov Macedónčanov Gája a Aristarcha a všetci sa hromadne hnali do divadla.*

*Pavel chcel ísť medzi ľud, ale učeníci mu nedovolili... Každý vykrikoval niečo iné, lebo v zhromaždení bol zmätok, a mnohí ani nevedeli, prečo sa zišli. Tu naviedli zo zástupu akéhosi Alexandra a Židia ho potisli dopredu. Alexander si rukou vyžiadal ticho a chcel vysvetľovať ľudu. Ale keď zbadali, že je Žid, všetci **jedným hlasom asi 2 hodiny kričali: "Veľká je efezská Diana!"***

SOCHA: EFEZSKÁ **DIANA** – BOHYŇA PLODNOSTI; (RESP. ARTEMIS Z EFEZU – ARTEMIDA EFEZSKÁ) NA JEJ ŠATÁCH A GLÓRII SÚ ZNAKY PLODNOSTI – HLAVNE OBRAZY BÝKOV, A NA HRUDI MIEŠKY BÝKOV.

*Až mestský tajomník utišil zástup a povedal: "Efezania, ktorý človek by nevedel, že **mesto Efez je ctiteľom veľkej bohyně Diany a jej obrazu, ktorý padol z neba od Jupitera?! Keď to teda nemožno poprieť, musíte sa upokojiť a nesmiete robiť nič nerozvážne. Lebo ste priviedli týchto ľudí, hoci sa nedopustili svätokrádeže, ani sa nerúhajú vašej bohyni. Ak teda Demeter a jeho remeselníci majú proti niekomu žalobu, na to sú verejné súdy a prokonzuli; nech sa tam žalujú...**" Ako to dopovedal, zhromaždenie rozpustil."*

Ctitel'ov model ľahko zavádzajú tí, ktorí z nich ťahajú zisk. No kde sú dnes tí ctitelia chrámov a pomníkov Diany? Bohyňa plodnosti nevedela nikomu pomôcť. Aj ich chrám leží v ruinách (**vid' obraz**). Boh sľubuje práve to, že budú zahanbení ich strojcovia. *"Budú sa hanbiť pre modlárske duby, po ktorých túžili... pretože budete ako dub, ktorého lístie vädne... Mocný bude kúdeľou, jeho dielo iskrou, oboje bude horieť spolu, a nebude nikoho, kto by to uhasil."* (Izaiáš 1, 29-31) Aj uctievači sôch Márie budú na poslednom súde postihnutí podobným trestom. Namiesto model sa máme obrátiť k živému Bohu, Ktorý vie skutočne pomôcť: *"Hľadajte najprv Božie kráľovstvo (panovanie) a Jeho spravodlivosť, a čo budete potrebovať, to všetko vám bude dané."* (Matúš 6, 33) – to zaslúbil Ježiš.

Je Mária prostredníkom?

Ďalšou veľkou chybou je, že za prostredníka medzi Bohom a človekom považujú Máriu, ku ktorej sa potom aj modlia a pokľakávajú pred jej sochami, čo Boh tiež pod hrozbou trestu zakázal. Ježiš učil:

"Pánovi, svojmu Bohu, sa budeš klaňať a Jemu samému budeš slúžiť!" (Matúš 4, 10) Nikde v Biblii sa nepíše, že Mária by bola prostredníkom medzi Bohom a ľuďmi. Biblia totiž hovorí: ***"Lebo JEDEN je Boh, JEDEN aj Prostredník medzi Bohom a ľuďmi – človek Kristus Ježiš."*** (I.Timoteovi 2, 5) Tým, že je Mária učinená prostredníkom, Ježiš je jednoducho "vytlačený" zo svojho miesta. Poctu patriacu Ježišovi a Ježišom vykonávané funkcie sa prenášajú na Máriu.

O Ježišovi je zaznamenané, že *nie je učinенý podľa predpisu zákona o telesnom pôvode, ale mocou nezničiteľného, nepominuteľného života* (Židom 7, 16). O Márii ale Biblia to isté nezaznamenáva. Napriek tomu katolícka cirkev vyhlásila za dogmu, že Mária počala nepoškvrnená. Túto dogmu nevydal až tak dávno (r. 1854) pápež Pius IX. Nesprávne je už to, že poškvrnením nazývajú pohlavný styk, hoci je to dar Boha (viď V.Mojžišova 24, 5).

V roku 1950 katolícka cirkev vyhlásila ďalšiu **dogmu – Nanebovzatie Panny Márie**. Bolo potrebné k tomu, aby Mária mohla pôsobiť ako prostredník. Pomocou sviatočného dňa sa aj táto dogma dobre vryje do mysle ľudí. Deň Nanebovzatia Panny Márie (15. august) oslavujú mnohé krajiny.

O tom, že Mária bola vzatá do neba, sa v Biblii nehovorí ani jediné slovo. Ani Mária nie je výnimka, ani ona nešla do neba. Tak, ako prorok Daniel, i ona len odpočíva do vzkriesenia. ***"Ty však chod' ku koncu a odpočívaj! No potom vstaneš k svojmu údelu na konci dní."*** (Daniel 12, 13) Na inom mieste čítame, že *všetci hrdinovia viery si ešte neodniesli zaslúbenie*, aby neboli zdokonalení bez nás, t.j. každý dostane nové telo naraz a bude uchvátený do neba (Židom 11, 39-40; I.Tesalonickým 4, 14-18). **Môžeme veriť, že i Mária sa raz dostane do neba, ale aj ona len tak a vtedy, keď aj ostatní praví veriaci ľudia. V Biblii to nikde nenachádzame, že Mária by sa dostala do neba skôr, teda nemôže byť ani prostredníkom.**

Cirkvi, počítajúc s ľahkovernosťou a poverčivosťou davu, vymyslia najrozličnejšie výmysly, aby svoju existenciu upevnili. Z Božieho Slova (aj v spojitosti s našou témou) nás upozorňuje: ***"Nepridaj k Jeho slovám, aby ťa nepotrestal a aby si nebol pristihnutý v klamstve!"*** (Príslovia 30, 6) Boh nepustí do neba tých, *"ktorí majú radi lož a dopúšťajú sa jej"*, ba naopak, potrestá ich (Zjavenia 22, 15). Chráňme sa preto všelijakých protibiblických učení a tradícií, nech by pochádzali od akejkolvek náboženskej authority!

ZMŔTVYCHVSTALÝ, ŽIVÝ A SÚDIACI JEŽIŠ

V kostoloch Ježiša zobrazujú obvykle ako nemluvňa v jasliach, v náručí Márie alebo pribitého na kríži. Skrátka, v obidvoch obrazoch v stave úplnej bezmocnosti. Príliš málo sa však realizuje to, že Ježiš vstal z mŕtvych, žije a sľúbil, že sa po svojich vráti, zoberie si ich k sebe a obdarí ich večným životom (Ján 14, 1-3). Ale tí, ktorí nečinia Božiu vôľu, a opovážливо tak zavádzajú dav ľudí, tých Ježiš veľmi potrestá v čase, **keď príde "súdiť živých i mŕtvych"** (II.Timoteovi 4, 1). **Súdiaci Ježiš** je prorockým obrazom predstavovaný ako **kráľ**, **"Kráľ kráľov a Pán pánov"**, ako ten, Ktorý **"pasie železným prútom a roztrieska ich"** (Zjavenia 19, 15-16; Žalmy 2, 7-9; Micheáš 5, 1-2; Žalmy 24, 8 atď.). Nikto nemôže uniknúť z Jeho rúk, lebo On vzkriesi všetkých ľudí (ako aj On vstal z mŕtvych) **a odplatí každému jeho vlastné skutky** (I.Korinským 15, 20; Zjavenia 20, 12 atď.).

Boh by bol rád, keby si ľudia sami overovali v Biblii, čomu skutočne veria. Ježiš sa vyčítavo pýta: **"Prečo aj sami od seba nesúдите, čo je spravodlivé?"** (Lukáš 12, 57) *"Lebo hoci by ste po toľkom čase sami mali byť učiteľmi, znova potrebujete, aby vás niekto učil začiatočným prvkom Božích slov. Stali ste sa takými, ktorí potrebujú mlieko, a nie pevný pokrm..."* (Židom 5, 12-14) Ježiš by na "poli viery" rád postavil každého človeka na vlastné nohy a vybral ho z "kolisky a perinky" kňazov a cirkví. Urobil všetko, čo mohol urobiť – vykúpil ľudstvo. Ale teraz je už rad na nás, aj my máme urobiť všetko, čo je našou povinnosťou. **Musíme "otvoriť oči" našej mysli pred svetlom**, spoznať Ježiša, vyvíjať sa v Jeho poznávaní a nad to všetko konať Jeho vôľu. Jemu budme poslušní a odvráťme sa od neprávosti, aby nás nepotrestal odsúdením, keď sa vráti, ale mohol nás obdať **večným životom** – plným spokojnosti. (Matúš 25, 21)

Učeniu napísanému v Židom 7. kapitole už teraz rozumieme: Ježiš je *"bez otca, bez matky, bez rodokmeňa, Jeho dni nemajú začiatok, Jeho život nemá konca... Ktorý nie je učinенý podľa predpisu zákona o telesnom pôvode, ale mocou nezničiteľného života..."* Čítajúc ďalej, apoštol navádza našu pozornosť na ďalšiu Ježišovú funkciu.

Ježiš ako kňaz a veľkňaz

"Veď bolo aj vhodné, aby sme mali takého Veľkňaza: Svätého, nevinného, nepoškvrneného, oddeleného od hriešnikov, povýšeného nad nebesá, Ktorý nepotrebuje ako veľkňazi deň čo deň prinášať obety najprv za svoje vlastné hriechy a potom za hriechy ľudu. On to urobil raz navždy, keď obetoval seba samého. Zákon totiž ustanovuje za veľkňazov ľudí, ktorí majú slabosti, ale slovo prisahy, ktoré odznelo po zákone, ustanovuje Večného Dokonalého Syna." (Židom 7, 3. 16. 26-28; viď I.Petra 2, 22)

V tomto texte je zdôraznená Ježišova úloha kňaza a veľkňaza, ktorá je **ako symbol Léviho** predpovedaná už u Mojžiša. Nie bezdôvodne. Veď Ježiš po Jozefovi symbolicky pochádzal z kráľovskej rodiny, po Márii aj z Áronovej veľkňazskej rodiny (ako sme už videli u Lukáša 1, 5. 36). Leviti plnili v Izraeli kňazské poslanie. **O Ježišovi ako o kňazovi predpovedá** Malachiáš 2, 4-7: *"Zákon pravdy bol v Jeho ústach a nepravosť sa nenašla na Jeho perách, chodil so mnou v pokoji a úprimnosti, a odvrátil mnohých od hriechu."* Podľa inej predpovede Ježiš *"bude kňaz na Svojom tróne"* (Zachariáš 6, 13).

Kristus je ten istý Boh, Ktorého Izraelovi synovia pokúšali na púšti (I.Korinským 10, 9; Židom 3, 6-9); teda **o Kristovi ako veľkňazovi nachádzame proroctvo**: *"Tvoje thumím a Tvoje urím patria, ó Pane, Tvojmu zasvätenému mužovi, KTORÉHO si vyskúšal v Masse, s KTORÝM si mal svár pri vodách Meríby, KTORÝ povedal o Svojom otcovi a matke: "NEVIDEL SOM ICH!" Svojich bratov nepoznal, ani nevedel o Svojich synoch."* (V.Mojžišova 33, 8-9) Už tu vidíme predpoveď o Ježišovi, že neuzná ani otca, ani matku, ba ani súrodencov – synov Márie. Okrem toho ostane bez manželstva a nebude plodiť deti, synov, no o to radšej bude mať veľa "duchovných detí" – Izaiáš 8, 18: *"Hľa, ja i synovia, ktorých mi dal Hospodin na znamenia a na zázraky v Izraelovi..."* (Viď tiež Židom 2, 13; 7, 13-14; 22-28; Židom 8, 1. 4. 6)

Ježiš – večný dokonalý

Teraz je už lepšie pochopiteľné, že Ježiš bol od hriešnych ľudí oddelený. **Ježiš nebol chatrný človek ako veľkňazi, ale bol "večný, dokonalý Syn"**. Nikdy nebol nedokonalý. Je večne dokonalý a dokonalý už aj na Zem prišiel. Jemu nebolo treba "dosiahnuť dokonalosť" v duchu a mravne, ako niektorí falošne učia.

V Židom 5, 9 nachádzajúci sa výraz "*keď dosiahol dokonalosť*", je v Kralickej Biblii zrozumiteľnejšie preložený. V 8. verši sa píše: "**Hoci bol Synom, z toho, čo vytrpel naučil sa poslušnosti.**" Čo sa Boh mohol ešte naučiť? Boh zatiaľ fyzicky nikdy netrpel. Nebolo treba, aby Ježiš ako bezhriešny Boh a Syn, trpel. Avšak naplánoval, že vykúpi ľudstvo, a to sa dalo dosiahnuť len **cestou utrpenia**. Tieto bolesti neobišiel, ale svojmu plánu ostal poslušný. Znamená to, že poslušnosti sa naučil z vlastného utrpenia.

Keby bol od seba odvrátil utrpenia (hoci to mohol urobiť!), potom by sa nikdy nedozvedel, čo znamená byť poslušný. Veď Boh nemusel byť poslušný nikdy. A komu by mal vlastne byť poslušný? Ale teraz ako Syn, ako človek, vedel byť poslušný Bohu, však povedal: "*Tvoja vôľa nech sa stane!*" (Lukáš 22, 42)

Text v Židom 5, 9 "*keď dosiahol dokonalosť*", sa prekladá v rôznych Bibliách rôzne: "**Po svojom utrpení prišiel k cieľu**" – naše vykúpenie bolo totiž cieľom Jeho pozemského života. Iný preklad hovorí, že "**svoje dielo dokončil**".

V ďalšom sa píše: *"dokončiac, stal sa vydobyteľom večného spasenia"* alebo *"stal sa pôvodcom večného spasenia"*, *"stal sa Záchrancom a Vykupiteľom"*. Podľa novšieho prekladu: *"obetujúc seba, stal sa príčinou večného spasenia"*. Čiže, keď sa nejaké dielo (socha, obraz...) pripraví, zhotoví alebo dokončí, vtedy sa dá povedať, že je kompletne, dokonalé alebo dokončené. Ježiš bol ale dokonalý vždy. On *"vyšiel ako víťaz, a aby víťazil"* (Zjavenia 6, 2). Ba čo viac, Ježiš svojou jedinou obetou navždy zdokonalil (vlastne vyhlásil za spravodlivých) aj tých, ktorí sa Mu zasvätili (Židom 10, 14).

V Ježišovi prebýval Boh

Na záver si prečítajme text – Kolosenským 2, 6-10: *"Ak ste teda prijali Krista Ježiša, Pána, v ňom žite: v ňom zakorenení a na ňom postavení, upevnení vo viere, ako ste sa naučili, a vynikajte vo vzdávaní vďaky! **Dajte si pozor, aby vás niekto nezviedol filozofiou a prázdny zvädzaním založeným na ľudských obyčajoch a na živloch sveta, a nie na Kristovi! Ved' v ňom telesne prebýva celá plnosť božstva. V ňom ste aj vy naplnení. On je Hlavou každého kniežatstva a mocnosti.**"*

V Jeho ľudskom tele bola každá božská vlastnosť a schopnosť (Kolosenským 1, 19). Veľakrát sa ukázalo Jeho božstvo. Ak by Ježiš nebol Boh zjavený v ľudskom tele, tak by rovnako ako iní ľudia klesol "pod ťažkosťami". Potom by sme nemali nádej, lebo by bol padol aj On ako *každý človek podliehajúci hriechu* (Galatským 3, 22). Avšak Ježiš bol *odlišený, "od hriešnikov oddelený"*. Jeho zovňajšok a telo mali podobu človeka, aby mohol pre nás trpieť a zomrieť, no vnútorne bol *"Otec Večnosti a Mocný Boh"* (Izaiáš 9, 6). Závoj Jeho tela bol príliš priehľadný, aby mohol zahaliť Jeho majestát (Židom 10, 20). On bol *"Pravý Boh a Večný Život"* (I. Jána 5, 20), alebo ako to vyjadril sám Ježiš: *"Ja a Otec sme JEDEN"* (Ján 10, 30). Aj apoštol Pavel dospel k tomuto poznaniu: *"Ježiš Kristus je ten istý včera i dnes, i naveky!"* (Židom 13, 8; viď tiež Efézským 4, 10 a Jeremiáš 23, 24)

Človek padol v záhrade Eden, a následne jeho mravná sila zoslabla. Svojou vlastnou ľudskou silou Satana premôcť nemôže. Ježiš prišiel preto, aby nám pomohol, zjednotiac svoju ľudskú a božskú silu. Svoje božstvo obliekol do ľudského tela a nevystupoval s výzorom Boha. Formy prejavov Boha zahaloval, lebo vyvolávajú prejav úcty, obdiv a poklonu voči Bohu Vesmíru.

Žil na Zemi, ako obyčajný človek. **Kvôli nám sa stal chudobným, aby nás učinil bohatými prostredníctvom svojej chudoby.** Takto sa ponížiac, sklonil sa k nám a zdvihol človeka z bahna hriechu späť na to miesto, ktoré dostal pred pádom do hriechu. Ba čo viac, vyzdvihol ho ešte vyššie, a keď zvíťazí, zaplaví ho odmenami (Kolosenským 1, 22; Zjavenia 2. a 3. kapitola).

Preto milujme Ježiša! Chváľme Ho! A len Jeho jedine zbožňujme! Jedine Jeho vyvyšujme, "Ktorý je nad všetkým Boh, požehnaný naveky" (list Rímskym 9, 5).

DOSLOV

Obsah tejto knihy pravdepodobne mnohými otriasol. Ale Ježiš v prorockom obraze o čase pre svoj druhý príchod predpovedal práve toto, že budú *zemetrasenia na rôznych miestach Zeme* (Matúš 24, 7). V prorockom význame ide o náboženské a ideologické otrasy, ktoré sa dotknú celej Zeme a obrovské otrasy a zmeny vo všetkých oblastiach sa už dejú. Aj prorok Daniel napísal Božie slová, ktoré mu Boh o čase konca vyhlásil. Podobne udáva, že v poslednej, našej, dobe bude väčšia znalosť, hlavne vo vzťahu na znalosť Biblie (Daniel 12, 4), čo tiež otrasie celým náboženským svetom lipnúcom na svojich tradíciách a dogmách. Očakáva sa teda väčšie svetlo aj v oblasti biblického poznania, čo rovnako spôsobuje pohyb. I tento text patrí k silným úderom, ktoré zbucujú každého triezvo uvažujúceho zdravého človeka. A ten, koho nezburcuje, je už duchovne ochromený a ťažko ho možno prebudiť zo spánku. *"...Nadišla hodina, aby sme sa prebudili zo sna. Ved' teraz je nám spása bližšie, ako vtedy, keď sme uverili."* (Rímskym 13, 11) V jednom podobenstve Ježiš týchto večných spáčov a driemajúcich nazýva bláznivými pannami, lebo sami svetlo nenadobudnú, avšak prichádzajúce svetlo odmietnu (Matúš 25, 1-12). Môžu byť nábožní, ktorí sa *"stále učia, ale nikdy nemôžu dôjsť k poznaniu pravdy"* (II.Timoteovi 3, 7).

Zdanlivé pravdy môžu byť aj falšou – ako bolo prízvukované v úvode tejto knihy. Tento "biblický sprievodca" sa opovážil prehovoriť proti zakoreneným tradíciám a odvážil sa korigovať niekoľko z doterajších krivých poznatkov, pretože boli nepravdivé. Jedno úslovie hovorí: "Ľudia 'chcú', aby boli podvádzaní a aby sa im klamalo." Väčšina ľudí žije rada v ilúziách a má málo odvahy pozrieť sa pravde do očí.

Teda to, že mnohí veria v pravý opak o Márii a Ježišovi, ešte nie je dôkazom, že je to správne. Celé židovstvo zavrholo Ježiša, Mesiáša a všetci sa mýlili. Samotnú Bibliu sa treba naučiť dávať pod zväčšovacie sklo a objasňovať ju správne zo samotnej Biblie. Napríklad pri jednej príležitosti Ježiš povedal: **"Boh tak miloval svet, že dal Svojho jednorodeného Syna"** (Ján 3, 16). Na inom mieste čítame: **"nemilujte svet!"** (I.Jána 2, 15) Toto sa síce zdá ako protirečenie, a predsa nie je. Zároveň nás tieto slová vedú k tomu, ako citlivo treba Bibliu bádať, vedieť, ktoré texty k sebe patria, aby sme ich význam aj pochopili.

Maj odvahu zmeniť myslenie, nech to stojí čokoľvek! *"...Akoby Boh napomínal skrze nás: "Zmierte sa s Bohom!"* (II.Korinským 5, 20) Nehnevaj sa na Boha, na túto knihu, na jej autora. Len sa smelo postav na stranu pravdy a rozíď sa so svojou doterajšou nesprávnou vierou! Ochrantom falošností však objasni pravdu, aby sa dostali k spaseniu aj oni. Jeho prvotnou podmienkou je spoznať jediného pravého Boha (Ján 17, 3). Otvor svoje srdce a myseľ, aby Svätý Duch, tak ako sľúbil, aj teba uviedol do každej pravdy (Ján 16, 13).

Ježiš v záujme chránenia pravdy urobil všetko, čo sa dalo. Z hviezd zišiel k nám. Teraz sa ale my dvíhajme hore k Nemu, k hviezdám. Nezostaňme prilepení na Zemi, prilepení na dogmách náboženstiev! Buď Ježišov hodný predstaviteľ a konaj aj ty všetko na pozdvihnutie pravdy!

Hviezdy vedia nielen padat', ale aj vznikajú (Matúš 24, 29).

"Tí, ktorí privádzajú mnohých k spravodlivosti, sa budú skviet' ako hviezdy na večné veky." (Daniel 12, 3)

Buď aj ty takouto skvejúcou sa hviezdou!

P R I A T E Ľ

Ked' priateľ sklame
a miesto srdca ponúkne ti ľadu kus,
keď každé slovo, každý pohľad,
každý dotyk mrazí,
keď beznádej otvára ti náruč
plnú nocí bezosných a slz,
keď nepochopenie ti stavia v cestu
hrádku nezdolateľnú,
keď márne voláš v srdce ľudí,
ozvena len hluchá odpovie ti výsmechom,
keď na konci si síl –
len nezúfaj.

Je niekto,
kto počuje každé tvoje slovo,
pre snahy tvoje pochopenie má
a pomôcť je hotový v každú chvíľu.
K nemu nevoláš márne,
Jeho ucho nie je zaľahnuté,
Jeho úsmev plný pochopenia
rozžiari tvoj smutný život.
On slzy tvoje s láskou nežne zotrie.
Tvoje noci naplní spánkom spravodlivých.
On ponúka ti nádej,
pred ktorou beznádej mizne.
On dotkne sa ťa –
a ty novú silu nadobudneš.
On pozrie na teba –
a pocítiš radosť, akú nepozná svet.
On prehovorí –
a v zvuku Jeho hlasu
slávičí spev svoj pôvab stratí
a náhle poznávaš,
že Jeho horúce, láskyplné srdce
bije pre celý svet.
Je to tvoj, i môj priateľ,
priateľ, Ktorý nikdy nesklame –
Ježiš.